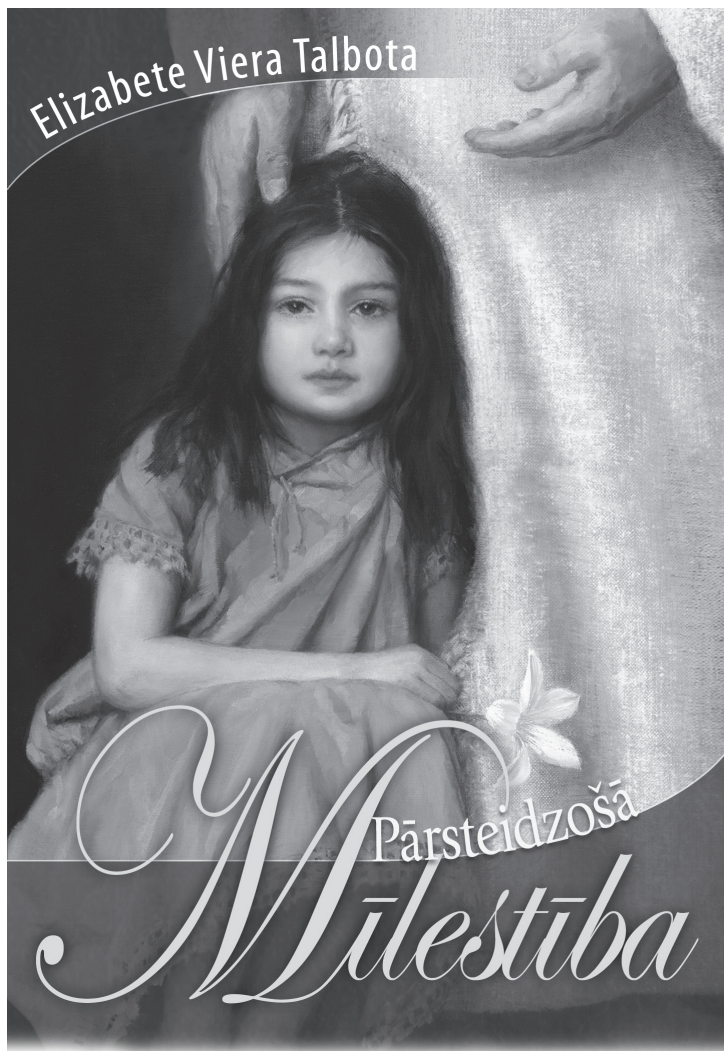

M Pārsteidzošā
Mīlestība
Dieva bērnu negaidītā
izglābšana

Elizabete Viera Talbota

Pārsteidzošā
Mīlestība

PATMOS
Rīga

Elizabete Viera Talbota

Pārsteidzošā mīlestība. Dieva bērnu negaidītā izglābšana

Tulk. no angļu val. – R.: Patmos,

2011. – 96 lpp.

ISBN 978-9984-514-59-8

Autore pilnībā uzņemas atbildību par grāmatā minēto faktu un citātu atbilstību.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts.

Vāka noformējums pēc *Gerald Lee Monks*

Vākam izmantotā ilustrācija *Little One* © 2009 Jay Bryant Ward

Iekšlapu noformējums pēc *Aaron Troia*

Latviešu izdevuma redaktors *Aivars Ozoliņš*

No angļu valodas tulkojusi *Aiga Irmeja*

Korektore *Lāsma Jaškovska*

© Pacific Press Publication Association, 2010

© Tulkojums latviešu valodā: izdevniecība Patmos, 2011

Veltījums

Es veltu šo grāmatīņu visiem, kuri dažādos manas dzīves svarīgos brīžos ir mani *glābuši*, daloties ar mani savā gudrībā, atbalstā un mīlestībā:

savam Vecās Derības profesoram Dr. Džonam Hartlejam, kurš man izskaidroja Jēzus kā tuva radnieka – Izpircēja – būtību, un šī izpratne uz visiem laikiem mainīja manu dzīvi un kalpošanu;

savam mīlošajam vīram Patrikam, kurš *patiešām* pazīst Jēzu kā mūsu Izpircēju un dalās ar mani aizrautībā sludināt Viņu;

saviem tēvočiem un tantēm, kas grūtos brīžos piedāvājuši palīdzību, – Dr. Robertam un Širlejai Torrejiem, Dr. Antonio un Viviannai Roblēm;

savai mīļajai vecmāmiņai “Ommai” Alisijai de Meierei, kuras mīlošie un gudrie padomi man vienmēr snieguši mierinājumu;

savam bijušajam priekšniekam un tuvam draugam Rafi Saboundidžanam par beznosacījumu palīdzību brīžos, kad tā bija nepieciešama visvairāk;

savam mīļam draugam Dr. Aivaram Ozoliņam, kurš vienmēr ar smaidu nāk palīgā redīgēt manus manuskriptus;

saviem vecākiem Dr. Huanam Karlosam un Alisijai Vierām, kuru pašreizējā mīlestība pret mani uzskatāmi parādīja, cik ļoti Dievs patiesībā mani mīl;

un kā vienmēr – pateicība Jēzum, savam tuvam radniekam – Izpircējam, savam Go'el, Vienam un Vienīgajam. Es nevaru vien sagaidīt, kad satikšu Tevi klātienē!

Saturs

Bērni	9
Nolaupīšana	23
Glābējs	39
Izpirkums	53
Garants	65
Atkalredzēšanās	81

Bērni

Vai atceries pirmo reizi, kad savās rokās turēji zīdainīti? Vai atceries pirmo reizi, kad paņēmi rokās savu mazuli? Daudzās naktis pie bērna gultiņas, vērojot viņu miegā elpojam? Sajūtas ir grūti vārdos aprakstīt, kad runājam par saviem bērniem. Pat ja viņi, izauguši un sasnieguši sarežģīto tīņu vecumu, nerīkojas tā, kā esam gaidījuši, mēs dažkārt naktī ielavāmiešos viņu istabā un atglaužam matus no pieres, jo, nomodā esot, viņi to vairs neļauj darīt. Bērni ir mūsu acuraugs, mūsu lielākā bagātība un mūsu lielākais prieks. Mīlot viņus, mēs varētu kāpt kalnos, šķērsot upes un pārvarēt jebkuras briesmas. Mēs domājam par saviem bērniem,

*K*o tu būtu ar mieru atdot, lai izglābtu viņu?
Savu godu un cieņu? Savu bagātību? Savu dzīvību?

esot nomodā, un naktīs sapņojam par viņiem (dažkārt sapņojam arī dienā). Viņi mums ir viss. VISS!

Kā tu justos, ja kādu dienu tavš bērns tev tiktu atņemts? Ko tu darītu, ja nolaupītājs, sastapis tavu bērnu, pārlicinātu viņu tam sekot, iestāstot, ka vecāki nerīkojas

Pārsteidzošā *Mīlestība*

viņa interesēs un nenovēl viņam būt īsti laimīgam? Ko tu būtu ar mieru atdot, lai izglābtu viņu? Savu godu un cieņu? Savu bagātību? Savu dzīvību? Vai visu minēto?

Šī grāmata ir stāsts par Dievu un Viņa bērniem: Viņa aizrautību un mīlestību pret tiem un Viņa plānu būt kopā mūžību. Šis ir stāsts arī par Dieva bērnu no-laupīšanu un to, ko Viņš darīja un atdeva, lai viņus izglābtu. Dievs vienkārši atteicās būt mūžībā bez saviem bērniem – bez tevis un bez manis. Viņš atdeva VISU, lai varētu būt kopā ar mums!

Sagatavotā mājvieta

“Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.” (1. Mozus 1:1) Šie septiņi vārdi ebreju valodā, kas veido pirmo teikumu Rakstos, vēsta par radīšanas procesa septiņām dienām. Dievs gatavoja *nevainojamu* vietu saviem bēr-

*D*ievs gatavoja *nevainojamu* vietu saviem bērniem – radīšanas kronim.

niem – radīšanas kronim. Izrunājot vārdus, kas izsauca esībai mājvietu Dieva radībai, Dievs deva arī savu vērtējumu, cik labi darbs veicas. Sākot ar otro radīšanas dienu frāze “redzēja to labu esam” izskan katras dienas noslēgumā, norādot, ka Dievs bija apmierināts, kā

Bērni

Zeme pārtop par ideālu mājvietu *Viņa bērniem*. Katra radišanas diena sākas ar “tad Dievs sacīja” un beidzas ar “tapa vakars un tapa rīts”. Katru dienu Dievs deva kādu pavēli, un Bībeles stāstījums atklāj katra Dieva rīkojuma izpildi. *Tā diena*, kad Dieva bērni ienāks šajā pasaulē, nāk aizvien tuvāk un tuvāk.

Piektās dienas noslēgumā jau ir gaisma, izplatījums, kas šķir ūdeņus, sausa zeme un jūras, visa veida augi, zāle un augļu koki, spīdekļi debesīs, dzīvās radības ūde-

*V*ai tu jūti Dieva satraukumu, Viņam gatavojoties nākamajai radišanas dienai? Vai atceries, kā tu kārtoji māju, gaidot savu mazulīti?

ņos un putni gaisā (sk. 1.Mozus 1:1-23). Vai tu jūti Dieva satraukumu, Viņam gatavojoties nākamajai radišanas dienai? Vai atceries, kā tu kārtoji māju, gaidot savu mazulīti? Vai tava sirds nepukstēja straujāk, ka bija grūti sagaidīt šo brīdi?

Tā diena ir pienākusi!

Bībeles stāstā atkal un atkal tiek uzsvērta sestās radišanas dienas īpašā nozīme un pārākums pār pārējām piecām dienām. Piemēram, ebreju valodā, runājot par radišanas dienām, pirmo reizi tiek lietots noteiktais

Pārsteidzošā *Mīlestība*

artikuls pie sestās dienas. Pirmā diena, otrā diena, trešā diena, ceturtnā diena, piektā diena un tā sestā diena. *Tā diena* bija pienākusi!

Sestajā dienā tiks atklāts Radīšanas mērķis un parādīts radības kronis. Sestajai radīšanas dienai Rakstos tiek atvēlēts visgarākais apraksts salīdzinājumā ar pārējām dienām. Šajā dienā radīšanas darbi norit divās daļās. Vispirms Dievs rada zemes zvērus, atkal novērtē

*D*ievs bija gatavs radīt Savus bērnus – Savus mazuļus. No šī brīža viss mainīsies.

un atzīst padarīto par “labu esam” (1. Mozus 1:24-25).

Un tad...

Ir pienācis laiks! Dievs bija gatavs radīt Savus bērnus – Savus mazuļus. No šī brīža viss mainīsies. Dieva universs būs mainījies uz visiem laikiem. Mājvieta Dieva bērniem bija sagatavota, un tā diena bija pienākusi. Un Dievs uz brīdi apstājās.

Pirms cilvēka radīšanas tika sasaukta *ļoti īpaša* dievišķā padomes sēde. No Dieva sarunas mēs varam nojaust šī brīža vienreizīgumu un vispārāko nozīmīgumu: “Tad Dievs sacīja: “Darīsim cilvēku ..”” (1. Mozus 1:26) Vārds “cilvēks” (*adam*) apzīmē cilvēciņas būtnes kopumā, kā tas tiek paskaidrots tālāk tekstā 1. Mozus 1:27. Dievs bija

Bērne

apsvēris un nolēmis, ka Viņam būs bērni. Tu vari iztēloties vīru un sievu, kas ieģrimuši intīmā sarunā pie virtuves galda, plānojot savas ģimenes nākotni un pieņemot vissvarīgāko lēmumu savā dzīvē – mums būs bērniņš!

Dieva bērni tiks radīti līdzīgi *Viņam*: “Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības; tie lai valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, .. un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū.” (1. Mozus 1:26) Cilvēki tiks radīti Dieva līdzībā; cilvēki būs līdzīgi Dievam, bet tie nebūs dievi. Dievs bija pieņēmis lēmumu. 1. Mozus 1:26 Dievs runā pirmajā personā. Tālāk Rakstos tēlaini tiek atainota Dieva bērnu radīšana trešajā personā, uzsverot, ka mēs tikām radīti Viņam līdzīgi: “Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja,

Viņš radīja vīrieti un sievieti ‘adam.

vīrieti un sievieti *Viņš* radīja.” (1. Mozus 1:27) Dievs ir vienīgais, kurš spēj radīt (*bara*). Šis ebreju vārds tiek izmantots tikai kontekstā ar Dievu kā radītāju, neviens cits nespēj “radīt”. Dieva bērniem tiek piešķirtas dzimtes, bet ne kārtas vai sugas kā dzīvniekiem. *Viņš* radīja vīrieti un sievieti ‘adam. Radītājs radīja “pirmos cilvēkus – radītājus”. Katram dzimumam tika piešķirtas

Pārsteidzošā *Mīlestība*

apbrīnojamas un unikālas iezīmes, kas, papildinot cita citu, rada pilnīgu Dieva attēlu. Apbrīnojami! Tu un es – mēs esam līdzīgi Dievam!

*B*ērni līdzinās mums. Cilvēce ir radīta
Suverēnā Radītāja līdzībā.

Tad Dieva bērniem tiek piešķirta autoritāte pildīt zināmus pienākumus. Divi viņu uzdevumi ir vairoties un pakļaut sev zemi, valdot pār dzīvniekiem. Tiek noteikts viņu uzturs, un dzīvnieku gaļa tajā nav iekļauta (Dievs atļaus ēst gaļu pēc Plūdiem). Viņiem tiek doti visi augi, kas nes sēklas, un visi augļu koki. Viņiem tiek dota vara pār visu pārējo radību uz Zemes; šīs ir viņu mājas. Viņi un tikai viņi no visām Dieva radībām ir Dievam līdzīgi. Jēdziens “Dieva līdzība” Ebreju rakstos parādās

*J*ā, ir *labi*, ka ir dārzs, un ir *labi*, ka ir
mājdzīvnieki. Bet bērni – tas ir *ļoti labi*!

tikai četras reizes, un visas ir atrodamas 1. Mozus grāmatā (1:26, 27 (divreiz); 9:6). Visas rakstvietas ir attiecināmas uz cilvēka radīšanu. Vēlāk Ādamam pa-

Bērni

šam būs savs bērns “pēc savas līdzības, pēc sava izskata” (1. Mozus 5:3). Mūsu bērni līdzinās mums. Cilvēce ir radīta Suverēnā Radītāja līdzībā, un kā tāds Dievs tagad deleģē Savu suverenitāti Saviem bērniem, lai tie pārvaldītu Zemi. Cilvēki ieņem augstāko vietu starp radītajām būtnēm. Vai tu tagad nejuties kā īpaša būtne?

Pats Dievs uzskata, ka Viņa bērni ir vairāk nekā īpaši. Kad Viņš novērtē savu radošo darbu sestajā dienā, Viņš to nenosauc vienkārši par “labu” kā iepriekš. Nē! Augi un dzīvnieki ir labi, bet bērni ir **ĻOTI LABI!** “Un

*I*nteresanti, vai Dievs kādu brīdi
nolūkojās Savā bērņā pirms iepūta dzīvības
dvašu tam nāsīs?

Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija *ļoti labs*. Un tapa vakars un tapa rīts – sestā diena.” (1. Mozus 1:31, *autores izcēlums*). Jā, ir *labi*, ka ir dārzs, un ir *labi*, ka ir mājdzīvnieki. Bet bērni – tas ir *ļoti labi!* Šī bija *tā* diena, kad tiem tika dota dzīvība, un Dievs to vienmēr atcerēsies, tāpat kā tu vienmēr atcerēsies *to* dienu, kad piedzima tavi bērni. Tā bija vissvarīgākā diena tavā dzīvē! Un tā bija *ļoti laba!*

Pārsteidzošā *Mīlestība*

Bērnistaba

Sīkāks apraksts, kā Dievs radīja cilvēku, ir atrodams 1. Mozus grāmatas 2. nodaļā: “Un Dievs Tas Kungs radīja cilvēku no zemes pišļiem un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi; tā cilvēks tapa par dzīvu dvēseli.” (1. Mozus 2:7) Dievs izveidoja cilvēku (*‘adam*) no zemes pišļiem

V

ai tu atceries, kā iekārtoji bērnistabu
savam mazulim?

(*adamah*); ievēro sakarību starp vārdiem “cilvēks” un “zeme”. Interesanti, vai Dievs kādu brīdi nolūkojās Savā bērnā pirms iepūta dzīvības dvasi tam nāsīs. Vai Dievs aplūkoja uz zemes guļošo, jaunizveidoto ķermeni, kā vecāki aplūko savu tikko dzimušo mazuli? Interesanti, kā Dievs jutās, iztēlojoties turpmāko mūžību kopā ar Saviem bērniem, radītiem Viņa līdzībā...

Dievs nolēma, ka vīrietim nav labi būt vienam. Viņš radīja piemērotu draugu – sievieti. Abi kopā viņi atklāja Dieva tēlu un līdzību, sk. 1. Mozus 1:27. Dievs izveidoja sievieti no vīrieša un pieveda to pie viņa. Viņš bija sajūsmā! Viņš to atpazīna kā “kauls no mana kaula un miesa no manas miesas” (1. Mozus 2:23). Viņš nosauca viņu par “sievieti” (*ishah*) tāpēc, ka viņš bija “vīrietis” (*ish*) (23. pants); viņš vēlējās to tiešā veidā identificēt ar sevi. Viņš

Bērni

patiešām bija sajūsmā! Cik labi būtu, ja visi vīri izrādītu tādu pašu sajūsmu par savām sievām! Viņi abi bija kaili un nekaunējās viens no otra (1. Mozus 2:25). Pati pilnība laulāto attiecībās!

Kā lepns tēvs Dievs nolēma sagatavot īpašu mājvietu Saviem bērniem. Zeme tagad bija skaista – pildīta ar ziediem, kokiem, dzīvniekiem un visu pārējo. Tomēr Dievs vēlējās izveidot ļoti īpašu vietu tikai Saviem bērniem par prieku – bērnistabu. Vai tu atceries, kā iekārtoji bērnistabu savam mazulim? Kā izvēlējies isto krāsu

Ēdenes dārzs vistiešākā nozīmē bija
“Prieka paradīze”. Protams! Ko gan vēl citu lai
Dievs Saviem bērniem dotu?

viņa istabai? Kā stāvēji istabas vidū, pūloties izlemt, kura būs vislabākā vieta šūpuļkrēslam, pārtinamajam galdam, rotaļu stūrītim, kur novietot mīkstās rotaļlietas un kādu mantiņu pakārt bērna priekam virs gultiņas? Jā, tieši tā jutās un rīkojās arī Dievs.

“Un Dievs Tas Kungs dēstīja dārzu Ēdenē, austrumos, tur Viņš ielika cilvēku, ko bija veidojis. Un Dievs Tas Kungs lika izaugt no zemes ikvienam kokam, kuru bija patīkami uzlūkot un kas bija labs, lai no tā ēstu ..” (1. Mozus 2:8, 9) Cik skaista bērnistaba! Dievs

Pārsteidzošā *Mīlestība*

iekārtoja brīnišķīgu dārzu, lai sagādātu prieku Saviem bērniem. Viņš dāvāja cilvēkiem šo īpašo vietu, ko bija tiem izveidojis. Vai vari iztēloties, kā Dievs stāda kokus, kas ir ne tikai labi ēšanai, bet kurus ir *patīkami* arī uzlūkot, lai Viņa bērniem būtu prieks par skaistumu, kas viņus apņem? Tieši tāpat, kā tu rūpējies par saviem, tavā līdzībā radītajiem, bērniem.

Šis dārzs – bērnistaba – bija ļoti skaists. Senajā Vidusjūras semītu valodā vārda *Ēdene* saknes nozīme ir “bauda, prieks”. Kad Ebreju raksti (Vecā Derība) vēl daudzus gadus pirms Jēzus piedzimšanas tika tulkoti grieķu valodā, 1. Mozus 2:8, 9 lietotais vārds “dārzs” tika tulkots kā *paradeisos*. Ēdenes dārzs vistiešākā nozīmē bija “Prieka paradīze”. Protams! Ko gan vēl citu lai Dievs Saviem bērniem dotu?

Paradīzes vidū Dievs lika izaugt dzīvības kokam (1. Mozus 2:9). Dzīvības koka augļi uzskatāmi un tautāmi atgādināja par Dieva bērnu saikni ar Dzīvības Devēju. Viņi bija radīti mūžīgai dzīvei, jo Dievs ir mūžīgs. Viņi ēstu dzīvības koka augļus un dzīvotu mūžīgi – tādi viņi bija, un tāds bija Dieva plāns. Mūžība ir dziļi iedēstīta mūsu sirdīs, jo mēs esam radīti Mūžīgā Dieva līdzībā.

Svarīgākais vispirms

Tagad, kad Dieva bērniem bija dota dzīvība, radišanas process noslēdzās; pabeigts un pilnīgs. Bija pienācis

Bērnī

laiks svinībām. Dievs pabeidza Savu darbu un svētīja un iesvētīja septīto dienu – dienu, kas uz mūžīgiem laikiem

Dievs nevēlējās dzimšanas dienas svinības tikai reizi gadā – Viņš vēlējās, lai mēs to atceramies katru nedēļu septītajā dienā.

simbolizēs Dieva radīšanas darba pilnību un pabeigtību. Septītā diena vienmēr tiks saistīta ar Radīšanu un Izpirkšanu. Bet pagaidi, mēs vēl neesam neko runājuši par Izpirkšanu. Par to pastāstīšu nākamajās nodaļās, un es nevaru vien sagaidīt, kad varēšu ar tevi tajā dalīties.

Cilvēki bija Dieva bērni, un viņi pavadīja pirmo savas dzīves dienu kopā ar savu Radītāju īpašajā viņiem vien izveidotajā Dārzā, svinot Dieva radīšanas darbu, kura kronis bija viņi paši, pilnīgumu. Septītā diena bija *pati* pirmā diena, ko Radītājs pavadīja kopā ar Saviem bērniem visciešākajā un intīmākajā kopībā: “Un Dievs pabeidza septītajā dienā Savu darbu, ko Viņš bija darījis, un atdusējās septītajā dienā no visa Sava darba, ko bija darījis. Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to, jo Viņš tanī atdusējās no visa Sava darba, ko radīdams bija darījis.” (1. Mozus 2:2-3) Radītājs un Viņa radības atdusējās kopā. Vai tu nedarītu tāpat? Vai tev nepatīk svinēt svētkus kopā ar saviem bērniem? Bet

Pārsteidzošā *Mīlestība*

Dievs nevēlējās dzimšanas dienas svinības tikai reizi gadā – Viņš vēlējās, lai mēs to atceramies *katru nedēļu septītajā dienā*. Tā Viņš nošķīra šo dienu un padarīja to svētu. Viņa bērniem tā turpmāk būs kā pastāvīgs atgādinājums, ka Viņš ir viņu Radītājs.

Tava vērtība Dieva acīs

Senās Ēģiptes un Mezopotāmijas kultūrā iegūt apzīmējumu “būt Dieva līdzībā” bija tikai īpaši augstu stāvošu cilvēku – ķēniņu un augstu valstsvīru – privilēģija. 1. Mozus grāmatā tiek uzsvērts, ka Dievs šādi cilvēkus nešķīroja. Kad Dievs nolēma radīt cilvēkus Savā līdzībā,

*K*atra cilvēcīga būtne nes
Dieva līdzību.

Viņš nenoteica, ka daži būtu īpašāki par citiem – Viņš nedalīja cilvēkus pēc sabiedriskā stāvokļa vai varas. *Katra cilvēcīga būtne* nes Dieva līdzību. Karaliskās ģimenes piederība ir attiecināma uz visiem Dieva bērniem neatkarīgi no viņu statusa, kastas, dzimuma vai sabiedriskā stāvokļa. TU esi Dieva bērns! Mēs esam Viņa ķēnišķie bērni!

Padomā, cik vērti tev ir tavi bērni? Varbūt tad tu sāksi apjaust, kāda ir Dieva mīlestība pret tevi un mani. Dievs

Bērni

priecājas par mums un skaļi pauž prieku (sk. Cah. 3:17) tieši tāpat, kā tevi pārņem prieks, domājot par saviem bērniem. Turklāt Dievs mīl Savus bērnus pat vēl vairāk nekā to darām mēs.

“Vai var māte aizmirst savu zīdaini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu. Redzi, abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis ..” (Jes. 49:15, 16)

Velti kādu brīdi, lai pateiktos savam Radītājam. Pateicies Viņam par to, ka Viņš radīja bērnus Savā līdzībā. Pateicies Viņam par lielo mīlestību, ar kādu Viņš mūs mīl, ka mēs to nevaram pat aptvert un pilnībā izprast. Pasaki Viņam, cik ļoti tu mīli Viņu, jo Viņš pirmais mīlēja tevi. Un, ja tev šķiet, ka visas tavas pūles sazināties ar Viņu nav pietiekamas, lai sasniegtu Visaugsto Dievu, vai tavas kļūdas liek tev izskatīties nepievilcīgam Radītāja acīs, paraugies uz savu ledusskapi. Paskaties uz tur piestiprinātajiem savu bērnu vienkāršajiem zīmējumiem. Atradīsi kādu ar uzrakstu “Mammīt, ES TEVI MĪLU”. Vai šis haotiski izkrāsotais papīra gabaliņš nav visskaistākais mākslas darbs, ko vien tu esi redzējis?

Nolaupīšana

Kad vēl biju maza meitene, mans tēvs strādāja draudzības administrācijā – viņš bija baznīcas augstākā amatpersona reģionā, kas ietvēra trīs valstis. Valsts, kurā mēs tolaik dzīvojām, nebija mana tēva dzimtene. Politiskā apvērsuma dēļ šī valsts piedzīvoja grūtus laikus, kas ietekmēja arī daudzus mūsu ikdienas dzīves aspektus. Kādu dienu mans tēvs savā biroja saņēma vēstuli, kurā bija rakstīts, ka viņš nedrīkst būt šī reģiona baznīcas vadītājs, jo nav dzimis valstī, kurā atrodas administrācijas birojs. Vēstulē bija teikts, ka tēvam ir dotas dažas stundas laika, lai pamestu valsti.

Būtu viegli ignorēt šādu mulķīgu vēstuli, ja vien tajā nebūtu piedraudēts ar smagām sekām, kas notiktu, ja tēvs nerīkotos tā, kā norādīts. “Viņi” (vēstule bija anonīma) draudēja nolaupīt mani. Esmu vienīgais bērns, un viņi draudēja, ka uz visiem laikiem aizvedīs mani prom no maniem vecākiem. Vēl aizvien atceros savu vecāku norūpējušās sejas. Viņi uzticējās Kungam un bija iesaistījušies Viņa darbā – ko viņiem vajadzēja darīt? Pēc sirsnīgām lūgšanām viņi nolēma neņemt vērā šo anonīmo vēstuli. Vecāki informēja manu skolu un deva visstingrāko norādījumu, ka NEVIENS, pilnīgi neviens cits kā mani vecāki nedrīkst mani paņemt no skolas, lai

Pārsteidzošā *Mīlestība*

ko arī teiktu un lai kā arī iepazīstinātu ar sevi. Tajā laikā es nedrīkstēju viena pati nākt mājās no skolas, lai arī dzīvoju trīs kvartālu attālumā. Man tika piekodināts nekādos apstākļos neieļauties sarunā ar svešiniekiem.

Tu zini, kā beidzās šis notikums, jo es vēl aizvien esmu šeit un rakstu šo grāmatiņu. Draudi tā arī nekad neīstenojās, bet tas bija baļu pilns laiks maniem vecākiem. Viņi bija daudz vairāk nobijušies nekā es, jo biju pārāk maza, lai saprastu, kas notiek un kādas var būt nolaupīšanas sekas.

*T*ajā briesmīgajā dienā tika nolaupīti Dieva bērni, kurus Viņš tik ļoti mīlēja un kuri bija radīti Viņa līdzībā mūžīgām un tuvām attiecībām ar Viņu.

Vai tev kādreiz ir nolaupīts bērns? Es noteikti ceru, ka nē. Bet vai esi kādreiz uz dažām minūtēm atstājis bērnu nepieskatītu parkā vai lielveikalā? Esmu redzējusi satrauktas mātes, kuras galējā izmisumā garāmgājējiem taujā, vai tie nav redzējuši bērnu, kurš tikko vēl bija blakus. Šajā dzīvē nekas, pilnīgi nekas nav sāpīgāks par bērna zaudēšanu. Šī grāmatas nodaļa ir par skumjāko stāstu pasaules vēsturē, kad nolaupītājs atnāca un pierunāja Dieva bērnus atstāt Dievu un sekot tam. Tajā

Nolaupīšana

briesmīgajā dienā tika nolaupīti Dieva bērni, kurus Viņš tik ļoti mīlēja un kuri bija radīti Viņa līdzībā mūžīgām un tuvām attiecībām ar Viņu. Universs nekad vairs nebūs tāds, kā līdz šim.

Izvēle: dzīvot vai mirt

Kad Dievs Saviem bērniem izveidoja “Prieka paradīzi”, Viņš lika izaugt kokiem – gan tiem, kuru augļus var ēst, gan skaistumam. Par diviem kokiem 1. Mozus grāmatā tiek stāstīts īpaši: “Un Dievs Tas Kungs lika izaugt no zemes ikvienam kokam, kuru bija patikami uzlūkot un kas bija labs, lai no tā ēstu, bet dārza vidū dzīvības kokam un laba un ļauna atzīšanas kokam.” (1. Mozus 2:9) Ebreju tekstā ir īpaši skaidri uzsvērts, ka Dārza vidū ir dzīvības koks; tas ir Paradīzes centrs. Otrs koks atradās turpat netālu (dažos tulkojumos gan ir teikts, ka tieši otrais koks ir dārza vidū). Dzīvības koks simbolizēja dzīvību un cilvēka savienību ar Dzīvības Devēju. Ēdot tā augļus, cilvēks ieguva mūžīgu dzīvību (sk. 1. Mozus 3:22); tas bija kā praktiskās pieredzes simbols Radītāja dāvātajai dzīvības dāvanai. Viņi tika radīti mūžīgai dzīvei tāpēc, ka bija Mūžīgā Dieva bērni.

Otrs koks bija laba un ļauna atzīšanas koks. Tas simbolizēja nāvi, kas neizbēgami seko ļaunuma iepazīšanai, ja atsakāmies no Dzīvības Devēja vadības vērtējot labo un ļauno. Šis koks simbolizēja cilvēka izvēli būt morāli neatkarīgam un vairs nepaļauties uz Dievu Radītāju,

Pārsteidzošā *Milestība*

kad jāizšķiras starp labo un ļauno. Ja cilvēki izlemtu ēst šī koka augļus, tas nozīmētu pateikt Dievam: “Paldies par Tavu gudrību, bet mēs domājam, ka tagad paši tiksim galā ar saviem morālajiem jautājumiem. Paldies par piedāvājumu, bet mēs paši tiksim galā!” Šis koks bija simbols vēlmei būt tādiem kā dievi, kuri spēj izlemt, kas ir labs un kas ļauns. Bībelē šis koks pēc tā vārda “laba un ļauna atzīšanas koks” ir minēts visai maz – tikai divas reizes (1. Mozus 2:9, 17). Turpretim atsauces uz dzīvības koku var atrast daudz reižu gan 1. Mozus grāmatā, gan citās Bībeles grāmatās, ieskaitot Bībeles pēdējo grāmatu (Atklāsmes 22:2, 14, 9).

*J*a cilvēki izlemtu ēst šī koka augļus, tas nozīmētu pateikt Dievam: “Paldies par Tavu gudrību, bet mēs domājam, ka tagad paši tiksim galā ar saviem morālajiem jautājumiem. Paldies par piedāvājumu, bet mēs paši tiksim galā!”

Līdzīgi kā mani mīlošie vecāki, lai pasargātu mani no nolaupītāja, piekodināja man nesarunāties ar svešiniekiem un nekāpt svešās mašīnās, arī Dievs deva saviem bērniem norādījumus, kā izvairīties no ļauna. Tā kā cilvēki tika radīti kā morālas būtnes, Dievs nosprauda ļoti skaidru robežu, lai aizsargātu viņu brīvību. Viņi ļoti

Nolaupīšana

labi zināja, kurā brīdī viņi pārkāptu robežu uz morālo neatkarību. Dievs deva viņiem visaptverošu atļauju ar vienu aizliegumu: “Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: “No visiem dārza kokiem ēzdams ēd, bet no laba un ļauna atzišanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.”” (1. Mozus 2:16, 17) “Visi koki” nozīmēja arī dzīvības koku. Viņiem bija paredzēta nebeidzama dzīve, kad viņi varēja ēst augļus no visiem dārza kokiem un dzīvības koka. Bet izvēloties būt kā dievi, domādami, ka paši spēs atšķirt labo no ļaunā, viņi atšķirtu sevi no Dzīvības Devēja gādības un pakļautu sevi nāves spriedumam. Viņi bija pilnīgas morālas būtnes, kuras pazina tikai labu, bet viņi varēja izvēlēties pamest Dieva ētiskās izvēles drošības zonu. Dzīvot vai mirt – tā bija viņu pašu izvēle.

Gadu pirms manas piedzimšanas mani vecāki palīdzēja kādai lielā trūkumā nonākušai ģimenei. Draudze bija nolēmusi uzcelt nelielu, vienkāršu mājiņu vientuļai mātei ar apšaubāmu reputāciju un viņas daudzajiem bērniem. Viņas bērni dzīvoja ļoti sliktos, gandrīz bīstamos apstākļos. Viņi bieži naktīs tika atstāti vieni; visi astoņi bērni gulēja vienā mazā gultiņā. Matracis bija izgulēts, un bērni gulēja bedrē gultas vidū. Kamēr viņu jaunā mājiņa tika celta, draudzes locekļi paņēma bērnus dzīvot pie sevis, un mani vecāki atveda mājās četrus gadus vecu meitenīti. Viņa nekad vēl savā dzīvē nebija redzējusi vannu un bija ļoti dūsmīga par “nodarīto pārestību”,

Pārsteidzošā *Milestība*

kad mana mamma viņu vannoja. Mana mamma viņai uzvilka skaistu pidžamu un saudzīgi aiznesa viņu uz gultiņu – viņas gultiņu tikai viņai vienai pašai. Bet mazā meitenīte sāka raudāt, jo jutās vientuļi, auksti un neomulīgi, jo gultā blakus nebija neviens no brāļiem un māsām. Un nu šī četrgadīgā meitene nolēma, ka pati zina labāk par maniem vecākiem, kas viņai ir labs un kas ļauns. Skaidri un gaiši viņa paziņoja tiem, ka ir nolēmusi izbeigt “netaisnīgo izturēšanos”, paņems visas savas mantiņas un pametīs māju! Vai vari iedomāties? Man sirds vai lūza, klausoties vecāku stāstu par šo mazo meitenīti. Un tajā pašā laikā tas man deva nojausmu, cik mulķīgi Dieva bērni rīkojās tajā liktenīgajā dienā, kad bija nolēmuši, ka ir gudrāki par savu Radītāju, un izvēlējās morālo neatkarību. Viņi izvēlējās pamest Dieva maigo, mīlošo aprūpi un sekot nolaupītājam.

Nolaupītājs

Nolaupītājs un krāpnieks pieņēma čūska izskatu (sk. 1. Mozus 3:1). Šis jaukais skats savaldzināja pirmo sievieti, jo šis dzīvnieks bija skaists. Viņa sāka sarunu ar brīnišķīgo dzīvnieku, pat nenojaušot, ka ir nonākusi pārāk tuvu Dieva noliktajai aizsargrobežai.

Bez krāpnieka pieņemtā pievilcīgā veidola nolaupītāja taktika atklāj labi pārdomātas un viltīgas metodes. Pirmais, ko čūska darīja, ir pārsteiguma izrādīšana, kas tika pasniegta, *pārspīlējot* Dieva teiktos vārdus: “Vai tad

Nolaupīšana

tiešām Dievs ir teicis: neēdiet ne no viena koka dārzā?” (1. Mozus 3:1) Mūsdienās tas skanētu apmēram tā: “OHO! VAI PATIEŠĀM Dievs teica, ka jūs dārzā neko nedrīkstat ēst?” Protams, Dievs bija teicis tieši pretējo – viņi varēja ēst visu koku augļus, izņemot tikai vienu (sk. 1. Mozus 2:16, 17). Nolaupītāji vienmēr ir bijuši un vienmēr būs viltīgi krāpnieki.

*M*ūsdienās tas skanētu apmēram tā:
“OHO! VAI PATIEŠĀM Dievs teica, ka jūs
dārzā neko nedrīkstat ēst?”

Lai arī nolaupītājs sarunājās ar pirmo sievieti Ievu, visi vietniekvārdi šajā tekstā – “jūs” un “mēs” – ir daudzskaitlī, jo pie viņas vērsās kā pie pirmā cilvēku pāra pārstāvja, un viņa arī atbildēja savā, sava vīra un arī visas cilvēces vārdā. Viņa nolēma, ka viņai ir “jāpalabo” nolaupītāja sacītais, jo tā apgalvojums nebija patiess (tam vajadzēja būt par mājienu, kas tālāk sekos). Viņas *labojums* skanēja “Mēs ēdam no koku augļiem dārzā, bet par tā koka augļiem, kas ir dārza vidū, Dievs teicis: no tā jums nebūs ēst, nedz to aiztikt, citādi jūs mirstit.” (1. Mozus 3:2, 3) Pirmais, ko mēs ievērojam, ir viņas koncentrēšanās uz aizliegto koku, lai gan svarīgākais bija dzīvības koks. Turklāt Ieva pati sāk sagrozīt un

Pārsteidzošā *Mīlestība*

pārspīlēt Dieva norādījumus, jo pievienoja Dieva teiktajam “neaiztikt koku” – šāda pavēle iepriekš tekstā nav minēta. Nolaupītāja taktika darbojās, un viņa pakļāvās tā metodēm, nenojaušot slazdu. Dieva mazā meitiņa bija briesmās!

*N*olaupītāja taktika darbojās, un viņa pakļāvās tā metodēm, nenojaušot slazdu. Dieva mazā meitiņa bija briesmās!

Pēc tam nolaupītājs izteica pilnībā pretēju apgalvojumu Dieva teiktajam: “Tad čūska teica sievai: Jūs mirt nemirsit!” (4. pants) Šie ir lielākie meli! Dievs bija teicis: “Tu mirdams mirsi!” (1. Mozus 2:17) Krāpnieks turpināja izskaidrot Dieva nolūkus, it kā atklājot viņa patiesos motīvus: “Bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūsu acis atvērsies un jūs būsit kā Dievs, zinādami labu un ļaunu.” (1. Mozus 3:5) Te nu tas ir! JŪS būsit kā dievi un paši izlemsit, kas ir labs un kas ir ļauns. Jums vairs nevajadzēs Radītāju! Jūs būsit ieguvuši morālo neatkarību un paši varēsit spriest. Kādēļ gan jūs neizbeidzat šo negodīgo izturēšanos pret sevi, kas neļauj jums pilnībā izpausties? Savāciet savas mantiņas un ejiet prom no šejienes! Jūs varat dzīvot labāk!

Izklausās pazīstami?

Nolaupīšana

Sieviete vēlreiz paskatījās uz koku: “Un sieva redzēja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas jo tīkams acīm un iekārojams, ka dara gudru.” (1. Mozus 3:6) Dara gudru? No kurienes viņai ŠĀDAS domas? Pirmie divi apgalvojumi par koku bija pareizi, jo tāpēc koki bija arī stādīti dārzā: “Un Dievs Tas Kungs lika izaugt no zemes ikvienam kokam, kuru bija patīkami uzlūkot un kas bija labs, lai no tā ēstu.” (1. Mozus 2:9) Bet no kurienes viņai radās nepareizais priekšstats, ka bez tā, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas ir skaists, tas darīs viņu arī gudru? Protams, no nolaupītāja. Tagad Dieva mazā meitene jau domāja līdzīgi krāpniekam. Viņa pastiepa roku un...

*P*ēc sarunas ar nolaupītāju Ieva ticēja, ka arī bez Dieva saglabās morālās uztveres spējas un būs kļuvusi “gudrāka”.

“Un viņa ņēma no tā augļiem un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija ar viņu, un viņš ēda.” (1. Mozus 3:6) NĒ! Kāpēc viņi domāja, ka tā bija gudrība? Kāpēc viņi nepalika kopā ar gudrības un dzīvības avotu? Ebreju valodā Ievas un Ādama grēkā krišana ir pateikta astoņos vārdos. Tikai astoņi vārdi, bet kā šis notikums izmainīja visa Universa vēsturi! Pēc sarunas ar nolaupītāju Ieva

Pārsteidzošā *Milestība*

ticēja, ka arī bez Dieva saglabās morālās uztveres spējas un būs kļuvusi “gudrāka”. Tā viņa ēda aizliegto augli, pārkāpjot Dieva aizsardzības robežas, un aiznesa šo augli savam vīram, un arī viņš ēda. Viņa ierosināja grēku; viņš klusēdams piekrita, piekāpjoties grēkam.

Dieva bērni bija NOLAUPĪTI!

Sekas

“Tad viņu abu acis tapa atvērtas, un viņi atzina, ka viņi bija kaili, un viņi savija vīģes lapas un taisīja sev gurnu apsējus.” (1. Mozus 3:7) Viņi abi uzreiz saprata, ka ir pieļāvuši smagu kļūdu. Viņus pievīla! Tagad viņi saprata, ka ir kaili, nokaunējās un centās apsegties. Iepriek-

*V*iņi gribēja iepazīt ļaunumu – un nu viņi to pazina. No tā brīža bailes, kauns un sāpes bija tiem pastāvīgi līdzās.

šējā nodaļa noslēdzas ar NEkaunēšanos: “Un tie abi – cilvēks un viņa sieva – bija kaili, bet tie nekaunējās viens otra priekšā.” (1. Mozus 2:25) Tagad viņi ieraudzīja sevi pavisam citā gaismā un sajuta vajadzību piesegties. Viņiem šķita, ka vīģes lapas varētu labi noderēt šim mērķim. (Interesanti būtu zināt, vai toreiz vīģes lapas izskatījās tādas pašas kā mūsdienās, jo man šāda doma

Nolaupīšana

nešķiet īsti prātīga!)

Nolaupīšanas tūlītējās sekas bija *kauns, bailes, vainas apziņa* un *sāpes*. Mēs visi ļoti labi saprotam šo vārdu nozīmi. Viņi gribēja iepazīt ļaunumu – un nu viņi to pazina. No tā brīža bailes, kauns un sāpes bija tiem pastāvīgi līdzās. Viņu stāsts ir ļoti, ļoti skumjš. Viņu dialogā ar Dievu var labi redzēt, kā kauns pārauga bailēs un pēc tam – pārmetumos:

“Un Dievs Tas Kungs sauca cilvēku, sacīdams: “Kur tu esi?” Tas atbildēja: “Es dzirdēju Tavu balsi dārzā, un mani pārņēma bailes, jo es esmu kails, un es paslēpos.” Bet Viņš sacīja: “Kas tev ir teicis, ka tu esi kails? Vai tu neesi ēdis no koka, no kura Es tev aizliedzu ēst?” Un cilvēks sacīja: “Tā sieva, ko Tu man devi, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka, un es ēdu.” (1. Mozus 3:9-12)

Izklausās pēc diskusijas ar bērniem, vai ne? Tu ieej istabā un ieraugi tur milzu nekārtību: krāsa ir uz sienām, uz viņu drēbēm un sejām; krāsa ir iztašķīta VISUR! Viņi ir nobijušies, jo zina, ka ir izdarījuši sliktu, un tagad baidās par sekām; viņi sakaunējušies raugās grīdā. Kad tu uzdod jautājumus, viņi sāk vainot cits citu. Mūsu uzvedība nav daudz mainījusies kopš tās pirmās reizes Paradīzē, vai ne tā?

Dievs nenolādēja Savus bērnus. Viņš nolādēja čusku (sk. 1. Mozus 3:14). No tā brīža čuska vairs nebija

Pārsteidzošā *Milestība*

skaistais dzīvnieks. Tai bija jārāpo uz vēdera un jārij putekļi (kas simbolizē pazemojumu). Dievs paziņoja sievietei un vīrietim, ka viņiem būs jāpiedzīvo sāpes. Viņi ne tikai saņēma nāves spriedumu un kļuva mirstīgi, bet viņiem arī tika dots piedzīvot sāpes, pildot viņu sākotnēji noliktos uzdevumus: viņi vēl aizvien vairošies un piepildīs zemi, viņi apstrādās zemi un ēdīs tās augļus, bet, to darot, viņi piedzīvos sāpes.

Sievietei būs jāpieredz dzemdību sāpes, un grēks izmainīs attiecības starp viņu un vīru (sk. 1. Mozus 3:16). Iekāre, pretstatīta varai, nomainīs Dieva sākotnēji iecerētās abpusēji vienlīdzīgās laulības attiecības. Arī vīrietis cietīs sāpes, jo zeme būs nolādēta un sāpēs (dažos tulkojumos, arī latviešu, šis vārds tiek tulrots kā “smagi strādājot”, bet tas ir tas pats vārds, kas apzīmē sievietei piespriestās dzemdību sāpes) viņš ēdīs tās augļus. Turpmāk dzīvē viņu gaidīja vaiga sviedros veicams smags darbs (1. Mozus 3:17-19). Mūžīgās dzīves vietā cilvēki tagad savas dzīves noslēgumā atgriezīsies pie pišļiem: “Jo tu esi pišli, un pie pišļiem tev atkal būs atgriezties.” (1. Mozus 3:19) Universā tā bija skumja jo skumja diena; skumjākā diena Dievam un Viņa radītajiem bērniem.

Dieva bērni bija piekrāpti. Viņi domāja, ka iegūs zināšanas par labo un ļauno. Tagad, kad viņi bija ieguvuši savu “ētisko neatkarību”, viņi zaudēja Dieva tikumisko aizsardzību un drošību. Tāpēc viņiem vairs nebija ļauts

Nolaupīšana

ēst no dzīvības koka (1. Mozus 3:22-24). Tagad viņiem bija jāpamet Dieva izveidotā brīnišķīgā bērnistaba; “Prieka paradīze” vairs nevarēja būt viņu īpašās mājas.

*U*niversā tā bija skumja jo skumja diena;
skumjākā diena Dievam un Viņa radītajiem
bērniem.

Domāju, šis ir skumjākais Rakstu notikumu kopsavilkums: “Tā Dievs Tas Kungs izraidīja viņu no Ēdenes dārza, lai viņš apstrādātu zemi, no kuras viņš tika ņemts. Un Viņš izdzina cilvēku ārā; un Viņš nolika uz austrumiem no Ēdenes dārza ķerubus un abpus liesmojošu zobenu, lai sargātu ceļu uz dzīvības koku.” (1. Mozus 3:23, 24) Tās vairs nebija viņu mājas, un viņi paši tā bija izvēlējušies. Viņi vairs neēdis no dzīvības koka. NEKAD! Viņi bija bezpalīdzīgi un bez cerības.

Negaidītais apsolījums

Ko tu darītu, ja tavs bērns aizietu tur, kur tu aizliedzi iet? Ja tavs dēls, pretēji taviem aizliegumiem, būtu sarunājies ar nolaupītāju? Ja tavi bērni būtu nolaupīti? Vai tu teiktu: “Es tevi brīdināju! Tiec nu tagad pats galā!”? Es nojaušu, ka tu izmisīgi meklētu veidu, kā izglābt savus bērnus. Patiesību sakot, zinu, ka visas turpmākās

Pārsteidzošā *Mīlestība*

dienas tu pavadītu, plānojot, kā atgūt savus bērnus. Tu būtu pārņemts un aizrāvēs tikai ar vienu domu – izglābt bērnus. Tieši tā notika ar Dievu.

Dievs nolaupītājam izteica vienu no dedzīgākajiem pravietiskajiem vēstījumiem, kas minēts Rakstos: “ES TEV SADRAGĀŠU GALVU! Tu domā, ka aizbēgsi

*T*ās vēl nav beigas! Es atgriezīšos pēc viņiem!
Es vienkārši atsakos pavadīt mūžību bez saviem
bērniem!

ar laupījumu. NEKĀDĀ ZIŅĀ! Tās vēl nav beigas! Es atgriezīšos pēc viņiem! Es vienkārši atsakos pavadīt mūžību bez saviem bērniem!” Ebreju Rakstos šis apsolījums skan šādi:

“Un Es celšu ienaidu
starp tevi un sievu,
starp tavu dzimumu un sievas dzimumu.
Tas tev sadragās galvu,
bet tu viņam iekodīsi papēdī.”
(1. Mozus 3:15)

Čūska un tās pēcnācēji sagādās daudz sāpju sievas pēcnācējiem. Starp tiem norisināsies konflikts. Čūskas pēcnācējs savainos papēdī sievas pēcnācēju. BET! Sie-

Nolaupīšana

vas pēcnācējs SADRAGĀS ČŪSKAS GALVU!

Tāds bija plāns. Un no šīs brīža Bībele ir stāsts tieši par to – par Dieva bērnu izglābšanu. Tā stāsta, kā un kad tas notika, un dod paļāvību, ka palīdzība nav tikai apsolīta, bet ka Viņš jau to ir paveicis. Es nevaru sagaidīt, kad varēšu par to tev pastāstīt! Tas ir TIK aizraujoši! Šis plāns tiek saukts par “derību”. Dievs TIK ĻOTI mīlēja savus bērnus, ka ar to pārsteidza viņus visus.

Aicinu tevi uz pārdomu brīdi par Dievu. Uzraksti uz papīra lapas pateicības lūgšanu Viņam. Mēģini iedomāties, cik izmisis tu būtu, ja pazaudētu savus bērnus, un

T

āds bija plāns. Un no šīs brīža
Bībele ir stāsts tieši par to – par Dieva bērnu
izglābšanu.

tad pateicies Viņam par Viņa izmisumu, kas daudzkārt pārspēja tavējo. Pēc tam padomā, no kā tu būtu gatavs atteikties, lai atgūtu savus mazuļus, un pateicies Viņam, ka Viņš atteicās no daudz kā vairāk, nekā tu jebkad spētu. Tad pateicies Viņam par pirmo apsolījumu, kas kļuva par mūsu VIENĪGO CERĪBU.

Mēs bijām nolaupīti, bet Viņš pārsteidza mūs ar Savu neapprakstāmo mīlestību. Viņš atstāja debesis, lai mūs glābtu!

Glābējs

Kādas ir sajūtas, kad tevi kāds TIK ĻOTI mīl?

Bija saulaina pēcpusdiena, un mēs ar mammu paticām jauki pavadījām laiku. Mēs bijām La Pampā, nelielā Argentīnas pilsētā, kur mani vecāki vadīja evaņģelizācijas kampaņu. Mans tēvs bija evaņģēlists, un mēs trijātā katrus sešus mēnešus pavadījām citā vietā. Ierodoties jaunā pilsētā, pirmos divus mēnešus mani vecāki un evaņģelizācijas grupa pavadīja, lai iekārtotos, iepazītu vietu un cilvēkus, reklamētu un sagatavotu sanāksmes. Trešais un ceturtais mēnesis bija veltīts pašām evaņģelizācijas sanāksmēm, kas parasti notika katru vakaru milzīgā teltī. Pēdējo divu mēnešu laikā tika dibināta jauna draudze, iecelts jauns mācītājs un sagādātas telpas draudzei. Pēc tam mēs pārcēlāmies uz jaunu vietu un sākām visu to pašu no gala. Tajā saulainajā pēcpusdienā es biju četrus gadus veca, un mana mamma nolēma doties ar mani izbraucienā.

Mēs dzīvojām ļoti mazā, no māliem celtā mājā. Tā kā mājās īpaši ko darīt nebija, mamma aizņēmās divriteni, lai mēs pavizinātos un apskatītu apkārtni. Es biju sajūsmā! Es vēl nebiju pietiekami liela, lai pati brauktu ar divriteni, tāpēc iekārtojos uz bagāžnieka aiz mammas. Viņa minās un stūrēja; es aizmugurē izbaudīju mūsu

Pārsteidzošā *Milestība*

braucienū. Mēs jau bijām kādu laiku braukušas un nokļuvušas tālu ārā no pilsētas, jūsmodamas par nebeidzamajiem kviešu laukiem. Kādā īpaši nelīdzenā ceļa posmā es sāku slīdēt nost no sava sēdekļa. Mamma lika man iztaisnoties un turēties cieši, lai nenokristu. Un tad tas notika.

Es neprātīgā izmisumā sāku kliegt, un mana mamma nesaprata, kas noticis. Viņa apstājās un vaicāja, kāpēc es kliezdu. Nespēju parunāt, bet viņa noprata, ka man ļoti sāp. Kas bija noticis? Viņa neko īpašu neredzēja, bet es tikai turpināju rādīt uz savu pēdu. Man kājās bija zeķes līdz ceļgaliem, un mamma novilka zeķi, lai redzētu, kas par vainu. Tad viņa to ieraudzīja. Līdz ar zeķi no kājas nonāca gabals miesas, un varēja redzēt baltus kaulus

*V*ai tev kādreiz ir bijuši nepieciešami glābēji? Kāds, kurš paveic to, ko pats nevari izdarīt?

vietā, kur bija mana pēda un papēdis.

Cenšoties noturēties, es nejauši ievēru kāju spieķos, kas sadragāja manu pēdu. Mēs bijām kilometriem tālu no mazās pilsētiņas, kurā dzīvojām, un, pat ja mēs būtu pilsētā, medicīnas aprūpe tur nebūtu pietiekama tik smagai traumai. Turklāt es nevarēju pakustēties un pati

Glābējs

saviem spēkiem noturēties uz bagāžnieka, kāja stipri asiņoja, un mamma baidījās, ka es varētu pilnībā noasiņot šeit, nekuries vidū.

Vai tev kādreiz ir bijuši nepieciešami glābēji? Kāds, kurš paveic to, ko pats nevari izdarīt? Vai kādreiz tavi bērni ir nonākuši līdzīgā situācijā, kad TEV jābūt viņu glābējam? Manai mammai nebija divreiz jāsaka. Ar enerģiju un spēku, kas, šķiet, nāca tieši no augšas, viņa uzsēdināja mani uz divriteņa sēdekļa un, turoties pie stūres, skrēja, stumjot divriteni, atpakaļ uz pilsētu. Es nezinu, kā viņa spēja noskriet šos kilometrus un kā viņa spēja saņemties. Viņa zināja tikai to, ka viņai ir jādara manis dēļ tas, ko es pati nespēju izdarīt. Jāizglābj mani. Es taču biju viņas mazā meitiņa!

Tieši pilsētas nomalē viņa ieraudzīja nabadzīgi aprīkotu ambulanci, kuras uzdevums bija ārstēt vienkāršākas slimības un sniegt palīdzību nelielu traumu gadījumos. Tā bija vienīgā medicīnas iestāde pilsētā. Viņa iegāja un vaicāja par iespēju veikt rentgena uzņēmumu. Slimnīcā paskaidroja, ka viņiem ir beigušās rentgena filmas, bet viņa var mani atstāt slimnīcā un aizbraukt uz aptieku pēc filmām otrā pilsētas galā. Mammai nebija iespējas piezvanīt manam tētim, jo mobilie tālruni tajā laikā vēl nebija (jā, esmu tik veca). Tā mamma kāpa uz divriteņa un minās, cik spēja, lai glābtu savu mazo meitiņu. Vēl aizvien atceros, kā gulēju uz aukstā, melnā galda un gaidīju, kad man veiks rentgena uzņēmumu,

Pārsteidzošā *Mīlestība*

tiklīdz ieradīsies mamma ar filmām.

Beidzot mamma atgriezās. Izrādījās, ka kauli nav laužti, tomēr pagāja pusgads, līdz es izveseļojos. Neliela rēta uz papēža atgādina man šo liktenīgo dienu – dienu, kad mana mamma bija arī mans glābējs, jo viņa manā labā izdarīja to, ko es nespēju. Viņa skrēja, jo biju savainota; es ar savām kājām nevarēju paiet, tāpēc viņa skrēja ar savējām, lai mani nogādātu drošībā. Mana mamma deva man dzīvību, man piedzimstot; un viņa deva man dzīvību vēlreiz, kad izglāba mani no drošas nāves.

Vai tu kādreiz esi bijis sava bērna glābējs? Šajā nodaļā es gribu pastāstīt, cik neticami un negaidīti Dievs kļūva par savu nolaupīto bērnu glābēju.

Tuvs radnieks

Viena no intriģējošākajām tēmām, kas vijas cauri Rakstiem, ir par tā saukto tuvo radnieku – Izpircēju. Kad kāds cilvēks bija nonācis grūtībās, un viņš bija jāizglābj no nepatikšanām, tuvam radniekam bija tiesības iejaukties. Ja cilvēks vairs nespēja sevi uzturēt, viņš varēja pārdot savu īpašumu vai mantojumu; ja ar to nepietika, lai nomaksātu parādus, viņš varēja pārdot verdzībā pats sevi. Cik briesmīga situācija! Tomēr viņam bija kāds cerības stars! Viņa tuvs cilts vai ģimenes radnieks varēja iestāties par nelaimīgo; viņš varēja izpirkt īpašumu vai zemi un atjaunot tā sākotnējās īpašuma tiesības vai samaksāt izpirkuma maksu un atbrīvot verdzībā no-

Glābējs

nākušo. Tuvs radnieks uzņemās atbildību par postā nonākušo. Vai vari iedomāties sevi trūkumā un pazudušu; un tad tu uzzini, ka tavš tuvs radnieks – izpircējs – jau ir ceļā pie tevis, lai glābtu tevi? JU-HŪ! Tā ir

*V*iena no intriģējošākajām tēmām, kas vijas cauri Rakstiem, ir par tā saukto tuvo radnieku – Izpircēju.

vienīgā atbildes reakcija, ko varu iedomāties.

Ebreju vārds, kas apzīmē tuvu radnieku – izpircēju – ir *Go'el*. *Go'el* bija vairākas lomas attiecībā uz nelaimē nonākušo radnieku. 3. Mozus grāmatas 25. nodaļā ir sīki atspoguļoti izpirkšanas likumi. Es vēlētos minēt četras *Go'el* lomas, īpaši uzsverot pirmās divas.

1. *Atpirkt īpašumu, ko nabadzīgais radnieks bijis spiests pārdot.* “Ja tavš brālis panīkst un grib ko pārdot no savas zemes, tad lai kāds viņš tuvs radnieks nāk viņam par izpircēju un izpērk to, ko viņš brālis pārdevis.” (3. Mozus 25:25) Sīkāks šī likuma apraksts atrodams tālākajos pantos 3. Mozus 25:25-34.

2. *Izpirt verdzībā nonākušo radnieku.* “Un, ja .. tavš brālis pie viņš panīkst un top pārdots tam svešniekam, kas pie tevis mīt, vai arī kādam no svešnieka cilts, tad viņš var atpirkt, pēc tam kad tas ir ticis pārdots; kāds

Pārsteidzošā *Milestība*

no viņa tuviniekiem var to atpirkt. .. vai kāds no viņa cilts asinsradiem var viņu izpirkt ..” (3. Mozus 25:47-49) Sīkākš apraksts atrodams 3. Mozus 25:47-54.

3. *Atriebt noslepkavoto radnieku.* *Go'el haddam* bija asinsatriebējs. Šajā gadījumā slepkava varēja justies drošs tikai kādā no glābšanas pilsētām (sk. 4. Mozus 35:12, 19-27; 5. Mozus 19:6, 12; Jozuas 20:2).

4. *Uzstāties tiesā kā radnieka aizstāvis.* *Go'el* varēja iestāties par taisnīgumu attiecībā uz radnieku (sk. Sal.

*V*ai vari iedomāties cilvēku, kurš nonācis verdzībā, nabadzībā, zaudējis īpašumu vai gaida tiesu? Vai vari iedomāties šī cilvēka bezpalīdzību un izmisumu? Bet vai vari iztēloties laimi un atvieglojumu, kad viņš vai viņa satiek savu *Go'el*?

pam. 23:11; Jer.50:34; Psalmi 119:154).

Vai vari iedomāties cilvēku, kurš nonācis verdzībā, nabadzībā, zaudējis īpašumu vai gaida tiesu? Vai vari iedomāties šī cilvēka bezpalīdzību un izmisumu? Bet vai vari iztēloties laimi un atvieglojumu, kad viņš vai viņa satiek savu *Go'el*?

Būdama vēl bērns, esmu piedzīvojusi izmisuma un bezcerības brīžus, kad man ļoti vajadzēja atrast savus vecākus. Atceros kādu notikumu, kad biju atstāta viena

Glābējs

automašīnā un man šķita, ka man draud nāves briesmas (tikai šķita, jo tā tas nebija). Ar lielām pūlēm es izlīdu caur pusatvērtu logu un klīdu apkārt pa pilsētas kvartālu, raudot un meklējot mammu, līdz kāds mani sadzirdēja un atsauca manu mammu no darījuma tikšanās. Es sajutos drošībā, tiklīdz viņu ieraudzīju. Man vēl aizvien acīs bija asaras, bet es jutos droši (gluži kā meitenīte šīs grāmatas vāka ilustrācijā). Esmu pārlicināta, ka tu esi piedzīvojis sajūtu, kad tavi bērni tev pieskaras, lai pārlicinātos, ka tu esi viņiem līdzās. Dažkārt tas notiek, kad kāds svešinieks tiem uzsmaida. Tad bērni pārlicinās, ka esi blakus, un nu jau gana droši uzsmaida pretī.

Go'el bija izpircējs – cilvēks, kuram rūpēja tava drošība un kurš darīja visu nepieciešamo, lai tev noņemtu kaunu un atgrieztu brīvību. Tavs tuvs radnieks bija tava cerība un drošība.

Ja arī kādam nebija *Go'el* un viņš visu bija zaudējis, tam vienalga vēl bija VIENA CERĪBA. Jahve, Kungs, bija viņa pēdējais *Go'el*, kurš iestāsies par to gaviļu gadā. Katrus septiņus gadus septiņas reizes Dievs iestāsies par visiem:

“Un tad tev būs skaitīt septiņus tādus sabata gadus, septiņus gadus septiņas reizes, tā ka tev viss septiņu sabata gadu laiks iznāk četrdesmit deviņi gadi. Un gaviļu taures skaņa lai atskan septītā mēneša desmitajā dienā; salīdzināšanas svētku

Pārsteidzošā *Milestība*

dienā lai šo bazūni dzird visa zeme. Un jums jāsvētī piecdesmitais gads un jāpasludina tanī zemē visiem tās iedzīvotājiem atļaišana brīvībā; tas lai jums ir gaviļu gads, un jūs ikviens atgūsit atpakaļ savu īpašumu, un ikviens atgriezīsies atpakaļ savā ciltī.” (3. Mozus 25:8-10)

Gaviļu gadā pats Jahve ar savām tiesībām iejaucas un

Go'el bija izpircējs – cilvēks, kuram rūpēja tava drošība un kurš darīja visu nepieciešamo, lai tev noņemtu kaunu un atgrieztu brīvību.

kļūst par tuvu radnieku – Izpircēju. Visi tiek atbrīvoti. Sabata dienas, Sabata gada, Salīdzināšanas dienas un gaviļu gada jēdziens uz visiem laikiem ir saistīts ar glābšanu. Jahve atbrīvo sagūstītos.

Man bija ļoti interesanti uzzināt, ka uz Brīvības zvana, Amerikas Savienoto Valstu brīvības simbola, ir iegravēti šādi vārdi: 3. Moz. 25:10 *Pasludināt tanī zemē visiem tās iedzīvotājiem atļaišanu BRĪVĪBĀ*. No šī teksta arī zvanam dots tā nosaukums.

Mūsu Go'el

Nākamais teikums ir pats svarīgākais visā grāmatiņā. Svarīgi, lai tu to saprastu, tāpēc izlasi to vairākkārt, ja ne-

Glābējs

pieciešams.

Brīdī, kad Dievs radīja mūs *Savā līdzībā*, Viņš uzņēmās īstenot *glābšanas plānu*, jo Viņš bija mūsu tuvs radnieks. Viņš ir mūsu *Go'el*. Viņš uzlika Sev pienākumu kļūt par mūsu Izpircēju.

Jau no paša iesākuma radīšanas un glābšanas jēdzieni ir cieši saistīti. Kad manai mammai piedzima bērns viņas līdzībā, viņa uzņēmās pienākumu izglābt mani, ja tas būs nepieciešams. Viņa bija un ir mana glābēja. Manai mammai pat prātā nevarēja ienākt doma atstāt mani lauka vidū, jo es vairs pati nevarēju paiet. Nē! Viņa bija mana māte un mana glābēja. Dievs ir mūsu Tēvs un Izpircējs (*Go'el*), un Viņš rīkotos tāpat. "Tu, Kungs, esi mūsu Tēvs, mūsu Pestītājs [*Go'el*]: jau no seniem

*B*rīdī, kad Dievs radīja mūs *Savā līdzībā*,
Viņš uzņēmās īstenot *glābšanas plānu*, jo Viņš
bija mūsu tuvs radnieks. Viņš ir mūsu *Go'el*.
Viņš uzlika Sev pienākumu kļūt par mūsu
Izpircēju.

laikiem tas ir Tavs vārds." (Jesajas 63:16)

Rakstos vārds *Go'el* tiek lietots, lai apzīmētu Dievu, un mūsu Bībeles tulkojumos parasti tiek tulkots kā Pestītājs. Tas norāda uz Viņa milzīgo darbu Savu

Pārsteidzošā *Mīlestība*

ļaužu glābšanā (sk. 2. Mozus 6:6, 15:13). Īpaši Jesajas grāmatā Dievs pastāvīgi atgādina, ka Viņš ir mūsu tuvs

*N*ebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans!

radnieks – Izpircējs, mūsu *Go'el*. Mani īpaši aizkustina Viņa atgādinājums “nebaidīties”, jo Viņš kā mūsu *Go'el* ir paveicis visu nepieciešamo:

“Bet tagad saka Tas Kungs, kas tevi radījis, Jēkab, un tevi veidojis, Israēl: “Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans!”
(Jesajas 43:1)

Jēzus bija Tas, kurš kļuva par cilvēku, par mūsu Brāli un izpirka mūs ne jau ar naudu (sk. Jesajas 52:3). Viņš mūs izpirka ar Savām asinīm; Viņš atnāca, lai nomirtu. Tas bija īstais iemesls – samaksāt izpirkumu, jo Viņš ir mūsu *Go'el*. Jēzus pats atklāja savas nāves iemeslus, un Viņa sacītajā mēs varam atrast izteikumus, ko parasti lieto attiecībā uz *Go'el* samaksu par paverdzinātā radnieka atpirkšanu: “Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un Savu dzīvību atdotu par *atpirkšanas maksu* par daudziem.” (Marka 10:45; *autores izcēlums*; sk. Atklāsmes 21 un 22) Jēzus

Glābējs

atpirka mūs, Viņš atpirka mūsu zemi. (Jaunā zeme būs šeit; mēs atgriezīsimies savā izcelsmes vietā, kas atainota 1. Mozus grāmatas 1. nodaļā. Sk. arī Atklāsmes 22.) Jēzus pilda visus *Góel* pienākumus. Slavē Dievu par savu tuvu radnieku – Izpircēju!

Ja tavi bērni būtu nolaupīti, vai tu nemaksātu izpirkumu vai nedarītu visu nepieciešamo, lai viņus atgūtu? Bībele ir stāsts par to, kā Dievs atguva Savus bērnus. Jo tad, kad cilvēki izvēlējās sekot nolaupītājam, tie kļuva grēcīgi un mirstīgi (sk. Romiešiem 5:12-21). Viņi ieguva fiziskus trūkumus – kļuva par invalīdiem. Viņi vairs nespēja izglābt sevi. Viņi mira, jo “grēka alga ir nāve” (Romiešiem 6:23). Nodevīgā čūska nekad nebūtu iedomājusies, ka Dievs mūs tik ļoti mīl. Nodevējs domāja,

*J*a tavi bērni būtu nolaupīti, vai tu nemaksātu izpirkumu vai nedarītu visu nepieciešamo, lai viņus atgūtu? Bībele ir stāsts par to, kā Dievs atguva Savus bērnus.

ka bija pārspējis Dievu viltībā un ka viss bija beidzies. Viņš negaidīja, ka mīlestība uzvarēs. Varbūt pat paši cilvēki domāja, ka viņus vairs nevar IZPIRKT. Bet, “kur vairojies grēks, tur pārpārim vairojusies žēlastība” (Romiešiem 5:20). MĪLESTĪBA mūs visus pāsteidza!

Pārsteidzošā *Mīlestība*

Mēs sastapāties ar Dieva bērnu negaidīto izglābšanu. Mūsu *Go'el* iejaucās.

Negaidītā? Jā, varbūt, ja vien tev pašam nav bērnu, jo tad, domājot par to, tu nojaustu, ko tu darītu, ja tavš bērns, kurš ir radīts tavā līdzībā, būtu briesmās, nolaupīts, cietis no ļaunuma, bez cerības un nespētu pats rast izeju no situācijas.

Tad pienāk brīdis, kad vecāki dara to, kas vecākiem jādara! Un Dievs darīja! Viņš iejaucās, sekoja Saviem bērniem, nomira par tiem, samaksāja izpirkumu un atgriezta BRĪVĪBAI. Mēs patiešām esam brīvi!

Mans Glābējs ir dzīvs!

Patiesi nesaprotu, kāpēc vairākumam no mums ir grūti aptvert šo realitāti. Daudzi no mums ilgu laiku ir dzīvojuši bailēs, ka neesam Dievam tīkami, ka Viņš mūs nevēlas vai ignorē. Mēs esam pieņēmuši dažādus glābšanas plānus, ar ko iekarot Viņa labvēlību. Varbūt, ja mēs būtu gana labi, Viņš uz mums atzinīgi nolūkotos; un tikai varbūt un tikai tad, ja mēs būtu patiešām ļoti labi, Viņš pat varētu mūs mīlēt. Bībelē tāds Dievs NAV atainots! Dievs ir Tēvs, kurš atsakās pavadīt mūžību bez Saviem nolaupītajiem bērniem! Viņš izmisīgi vēlas tos izglābt! Jo Viņš ir Radītājs, kurš tos radījis Sev līdzīgus un kuram ir zināms glābšanas plāns. Viņš kļūva par viņu Izpircēju (*Go'el*) un samaksāja dārgu maksu. Dažkārt es domāju, cik ļoti Dievam sāp mūsu netiešie mājieni, ka

Glābējs

Viņa paveiktais nav bijis pietiekams.

Es pazīstu kādu ģimeni, kas reiz pārrunāja savu finansālo stāvokli, lai izlemtu, kā turpmāk iztikt ar nepietiekamiem naudas līdzekļiem. Viņi gatavojās mainīt dzīvesvietu un runāja par citām iespējām ietaupīt. Vecākiem nezinot, viņu dēls bija noklausījies šo sarunu. Pēc kāda brīža vecāki ievēroja, ka bērns ir nemierīgs un noraizējies, un apvaicājās, kas noticis. Dēls atzinās, ka viņu uztrauc, ka vecāki vairs nespēs viņu pabarot, apģērbt un viņam arī nebūs, kur dzīvot. To viņš bija secinājis no noklausītās sarunas. Vecāki jutās ļoti nelāgi.

*D*ievs ir Tēvs, kurš atsakās pavadīt mūžību
bez Saviem nolaupītajiem bērniem!

Viņi iedrošināja dēlu, ka rūpēsies par viņu un ka viņam ne par ko nav jāuztraucas. Viņi galvoja, ka dēls ir pats svarīgākais un viņš var justies pavisam droši, un ka vecāki par viņu pilnībā parūpēsies.

Dažkārt es iedomājos skumjas Dieva sejā, kad mēs esam nemierīgi un noraizējušies par savu pestīšanu. Viņam nav mums nekas jāvaicā. Viņš zina, ka mēs šaubāmies par savu glābšanu un nesaprotam, vai mums pašiem no savas puses arī nevajadzētu ko pievienot tam, ko Viņš jau ir paveicis. Es skaidri redzu asaras

Pārsteidzošā *Mīlestība*

Viņa acīs, kad mēs apšaubām Viņa rūpes par mums un Viņa izpirkuma pietiekamo apjomu. Ļauj man to pateikt vēlreiz un skaidri: TAS IR VAIRĀK NEKĀ PIETIEKAMS! Viņš atdeva Sevi kā upuri par visiem grēkiem (sk. Ebrejiem 10:12). Mūsu glābšana ir nodrošināta! Tā ir pabeigta! Mūsu *Go'el* ir *padarījis* Savu darbu!

Pamēģini atrast nelielu krustu un iespraud tā centrā adatu vai nagliņu. Uzraksti uz papīra "SAMAKSĀTS PILNĪBĀ", paraksties "*Go'el*" un piespraud to pie krusta. Šo uzskates līdzekli novieto kādā redzamā vietā un brīžos, kad nejūties pietiekami vērtīgs, lai tiktu glābts, atceries savu *Go'el*. Un brīžos, kad jūties lepns un domā, ka vari nopelnīt sev glābšanu, domā par savu *Go'el*. Kad esi nomākts un domā, ka esi aizgājis grēkā par tālu, lai varētu atgriezties pie Dieva, atceries savu *Go'el*.

Pievienosimies Ījabam viņa apliecinājumā skaļi un uzsvērsim katru vārdu:

"Es zinu, ka mans pestītājs ir dzīvs." (Ījaba 19:25)

Tu neesi visu zaudējis, un tu neesi paverdzināts. Pat ja tu arī esi nolaupīts, tavs Izpircējs ir iestājies par tevi. Brīdī, kad esi piekritis savam *Go'el* un pieņēmis to, ko Viņš ir paveicis tavā labā, tu esi brīvs. "Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsiet brīvi." (Jņ. 8:36)

Ju-hū!

Izpirkums

Kad biju maza meitene, kopā ar vecākiem devos uz Kordobas pilsētu Argentīnā¹. Mans tēvs, kurš tolaik bija mācītājs, apmeklēja draudžu darbinieku sanākumi, kas vairākas dienas norisinājās kādā viesnīcā. Māte priecājās par gaidāmo tikšanos ar citām mācītāju sievām, bet mēs, bērni, ar sajūsmu gaidījām, ka katru brīvo brīdi varēsīm pavadīt rotaļās viesnīcas peldbaseinā. Es biju trīs gadus veca, un man ļoti skaidri un stingri tika piekodināts, ka man visu laiku jāatrodas baseina seklajā galā – BEZ IZŅĒMUMIEM! Tā laimīgā diena beidzot pienāca, un es svētlaimē plūncājos ūdenī. Kā jau ierasts, es ievēroju vecāku norādījumus. (Jā, mana māte gan šajā vietā iebilstu un palabotu manis teikto.) Pēkšņi ar mani notika kas pavisam negaidīts. Es atrados ūdenī pavisam tuvu aizliegtās zonas malai, un peldbaseina grīda bija ļoti slidena. ĻOTI SLIDENA! Zaļa un gluma. Es slidēju uz peldbaseina dziļo galu tā, it kā tas būtu kāds zemūdens rotaļlaukuma slidkalniņš; tikai tas vairs nebija jautri. Es atrados tieši tur, kur mani vecāki brīdināja neiet; un tad es savā trīsgadīgajā prātiņā sapratu, ka nomiršu, jo nespēšu izkļūt no turienes.

¹ Šajā nodaļā izmantota informācija no manas grāmatas "Jānis: Dievs kļuva par miesu".

Pārsteidzošā *Mīlestība*

Bet es zināju, ja mana māmiņa redzētu mani, viņa mani izglābtu. Kaut kādā veidā es biju pārliecināta par savas mamma mīlestību, ka tā liktu viņai lekt baseinā un glābt mani. Tomēr problēma bija apstākļi, ka mana

*B*et es zināju, ja mana māmiņa redzētu mani, viņa mani izglābtu.

mamma nevarēja mani redzēt. Es sakopāju visus savus spēkus un mēģināju atsperties pret baseina grīdu, bet biju jau zem ūdens, un tikai mana roka uz brīdi vēl pavidēja ārā un tad arī tā pazuda. Es mēģināju vēl un vēl. UN MANA MAMMA MANI IERAUDZĪJA! Jā, viņa pamanīja manus mazos pirkstiņus virs ūdens, un viņai vairāk neko nevajadzēja! VIŅA IENIRA BASEINĀ! Nebija nekādas nozīmes tam, kas viņai bija mugurā un kurš uz to skatījās. Svarīgi bija tikai tas, ka viņas mazā meitiņa slika un viņa bija jāglābj. Viņa mani izglāba! Pagāja kāds brīdis, kamēr atguvos. Manai mātei nevajadzēja meklēt padomu rokasgrāmatā vecākiem, kā rīkoties šādos gadījumos (iedomājies vien, cik smieklīgi būtu meklēt satura rādītājā nodaļu “Kā rīkoties, kad jūsu bērns iekrīt peldbaseinā?”). Viņas mātes instinkts un mīlestība lika viņai darīt to, ko mātes dara vislabāk: GLĀBT SAVU MAZO MEITIŅU.

Izpirkums

Šajā nodaļā mēs turpināsim pētīt Dieva bērnu negaidīto izglābšanu. Lai pilnībā aptvertu, kādu izpirkuma maksu mūsu *Go'el* samaksāja par mums, vēlos ar jums kopā izpētīt divas sastapšanās ar Jēzu, kas atainotas evaņģēlijos. Viena būs par Dieva mazo meitiņu un otra – par Dieva mazo zēnu. Abas šīs nodaļas dos ieskatu par mūsu glābšanas cenu.

Dieva mazā meitiņa bija nokļuvusi līdzīgā situācijā kā es – tur, kur viņai bija teikts neiet. Viņa bija pārliecināta, ka šajā bezizejā aizies bojā.

Dieva mazā meitiņa bija nokļuvusi līdzīgā situācijā kā es – tur, kur viņai bija teikts neiet. Viņa bija pārliecināta, ka šajā bezizejā aizies bojā. Tas ir, līdz brīdim, kad atnāca Jēzus, viņas *Go'el*, un notikumu gaita pilnībā mainījās.

Tiesa

Stāsts, kas uzrakstīts Jāņa evaņģēlijā 8:2-11, mūsu ēras pirmā gadsimta draudzēs, nekur nepierakstīts, tika nodots no mutes mutē. Lai arī agrākos Jāņa evaņģēlija manuskriptos šī stāsta trūkst, to var atrast vēlākos rakstos. Dažkārt tas ir pierakstīts citur, piemēram, Lūkas evaņģēlija 21. nodaļas noslēgumā vai arī Jāņa evaņģēlija

Pārsteidzošā *Mīlestība*

noslēgumā. Lielākā daļa stāstu par Jēzu tika pārstāstīti mutvārdos, tādējādi Jēzus sekotāji saglabāja un uzturēja Jēzus līdzības, notikumus, izteicienus, dialogus un paveiktos brīnumdarbus. Galu galā šīs mutvārdu tradīcijas ieguva rakstītu formu.

*V*īņi PATIEŠĀM vēlējās viņas sodīšanu padarīt par paraugprāvu. Tāpēc viņi nostādīja šo sievieti tempļa pagalma vidū, lai ikviens viņu varētu labi redzēt.

Man patīk šī stāsta novietojums Jāņa evaņģēlijā vairāku iemeslu dēļ. Vispirms, ir būtiski, ka Jāņa evaņģēlija 8. nodaļa sākas ar ierosinājumu nomētāt ar akmeņiem laulības pārkāpšanā pieķerto sievieti un noslēdzas ar akmeņu lasīšanu, lai nomētētu Jēzu pašu (59. pants). Vēl šajā nodaļā mēs atrodam, ka tiek atbrīvota notiesātā sieviete, kamēr jūdi, kuri neuzskatīja, ka viņiem vajadzīga atbrīvošana, aizliedza vienīgo patieso brīvības avotu: “Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsit brīvi.” (36. pants) Tā pakļaujot notiesāšanai paši sevi. Es apbrīnoju, kā šis stāsts saskan ar turpmāko notikumu sēriju, kuros šķietami tiek pretstatīts Jēzus un Mozus, it kā būtu jāizlemj, par kura mācekli kļūt (sk. Jāņa 6:30-58; 7:19-24; 9:1-41). Noslēgumā (Jāņa 9:28,

Izpirkums

29) farizeji pasludina sevi par Mozus mācekļiem un noraida Jēzu Sabata turēšanas dēļ (ļoti interesanta tēma pārdomām).

Mūsu stāsts norisinājās templī. “Agri no rīta Viņš atkal gāja Templī, un visa tauta nāca pie Viņa, un Viņš apsēdās un mācīja viņus.” (Jāņa 8:2) Rakstu mācītāji un farizeji nepacietīgi vēlējās pazemot laulības pārkāpšanā pieķerto sievieti. Viņi būtu varējuši to paturēt ieslodzītu, kamēr runā ar Jēzu, tomēr viņi PATIEŠĀM vēlējās viņas sodīšanu padarīt par paraugprāvu. Tāpēc viņi nostādīja šo sievieti tempļa pagalma vidū, lai ikviens viņu varētu labi redzēt (3. pants). Tempļa pagalms bija kļuvis par tiesas zāli, un apsūdzētāji uzdeva Jēzum likumīgu jautājumu. Tā bija ierasta procedūra šādos gadījumos – mācītājam bija jāizsaka spriedums. Bet Jēzus nebija parasts Mācītājs – Viņš bija apsūdzētās sievietes *Go'el*.

Apsūdzība

Šīs sievietes apsūdzība bija skaidra – laulības pārkāpšana. Lai izvirzītu šādu apsūdzību, Jūdu likumi pieprasīja lieciniekus, tāpēc stāstā tiek skaidri norādīts, ka sieviete tika pieķerta laulības pārkāpšanā (4. pants). Laulības pārkāpšana bija viens no trim jūdu nāves grēkiem; viņi drīzāk mirtu, nekā ļautu sevi pieķert elku pielūgsmē, slepkavībā vai laulības pārkāpšanā. Tālāk rakstu mācītāji un farizeji atsaucās uz Mozus likumu: “Un Mozus savā bauslībā mums ir pavēlējis tādas nomētāt

Pārsteidzošā *Mīlestība*

akmeņiem. Ko Tu saki?" (5. pants). Interesanti, vai ne? Kad tu pēdējo reizi aizgāji uz baznīcu, turot Bībeli vienā rokā un akmeņus – otrā? Es gan zinu draudzes, kur, šķiet, tā arī notiek, bet ceru, ka tavējā tāda nav.

Divās Mozus grāmatas vietās ir aprakstīti šie likumi: 3. Mozus 20:10 un 5. Mozus 22:22-24. Pirmajā minētajā Rakstu vietā ir teikts: "Un, kad kāds vīrs laulību pārkāpj ar precētu sievu un kad viņš laulību pārkāpj ar sava tuvāka sievu, tie ir jānodod nāvei, un viņiem ir mirtin jāmirst – gan pavedējam, gan pavestajai." Šajā gadījumā ir noteikts, ja vīram ir seksuālas attiecības ar sava tuvākā sievu, abiem jāmirst, tomēr nāvēssoda veids nav norādīts. 5. Mozus grāmatas 22. nodaļā rakstītais likums saka, ja "kāda meitene, vēl būdama jaunava, ir saderēta kādam vīram un kāds cits vīrs to sastop pilsētā, un tas pie viņas gul, tad jums tos abus būs izvest ārpus pilsētas vārtiem un nomētāt viņus ar akmeņiem." (23-24. pants) Mozus likumi noteica nomētāšanu ar akmeņiem tikai gadījumā, ja meitene bija saderināta jaunava. Mūsu stāstā tas nekur nav minēts, kā arī nav ticis atvests laulības pārkāpšanā iesaistītais vīrietis un notikums nenorisinās pie pilsētas vārtiem (starp citu, visi vēl aizvien atrodas tempļa pagalmā). Pavisam skaidrs, ka rakstu mācītāji un farizeji nedaudz manipulē ar likumiem. Bībeles stāstā tiek minēts, ka viņu nolūks ir pārbaudīt Jēzu: "Tie tā sacīja, viņu kārdinādami, lai varētu viņu apsūdzēt." (Jāņa 8:6, jaunais latviešu tulkojums)

Izpirkums

Tomēr, neskatoties uz manipulācijām un atrunām, patiesība ir tāda, ka VIŅA IR VAINĪGA!

Dieva mazā meitiņa ir dziļi zem ūdens baseinā, tā dēļ viņai draud nāves sods.

Vai tavi bērni kādreiz ir bijuši slimi vai piedzīvojuši kādas nepatīkšanas, un tu ilgojies, kaut varētu būt viņu vietā? Iedomājies savu mīloto bērnu, savu mazo mei-

T

ikai tie, kuri ir izjutuši slikto ziņu
smagumu, spēj priecāties par mūsu glābšanas
labo vēsti!

tiņu, sēžam tiesātāju vidū ar skaidri paredzamu nāves spriedumu. Patiesībā jau mēs visi tur esam. Mēs visi esam tikpat vainīgi kā šis Dieva bērns. Iedomāsimies sevi viņai blakus tiesas pagalma vidū – notiesātus, bezizejā un zinot, ka esam pelnījuši nāvi. “Jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.” (Romiešiem 3:23) Mums ir svarīgi saprast, ka nolaupītājs pievīla visu cilvēci un mēs visi kļuvām mirstīgi un nāvei notiesāti. Vai redzi sevi nosēdinātu tiesas vidū? Ja jā, tad turpini lasīt. TAGAD tu esi gatavs izbaudīt, ko laulības pārkāpēja (Dieva mazā meitiņa, radīta Viņa līdzībā) todien piedzīvoja. Tikai tie, kuri ir izjutuši slikto ziņu smagumu, spēj priecāties par mūsu glābšanas labo vēsti!

Pārsteidzošā *Milestība*

Spriedums: vainīga!

Jēzus bija tur, un slazdi gudri izlikti. Dilemma bija šāda: jūdiem saskaņā ar Romas likumiem nebija tiesību izpildīt nāves spriedumus (sk. Jāņa 18:31). Ja Jēzus būtu teicis: “Uz priekšu! Nomētājiet viņu ar akmeņiem,” viņi Jēzu nosūdzētu Romas varas iestādēm. Ja Jēzus būtu teicis: “Nē! Lieciet viņu mierā,” tad rakstu mācītāji un farizeji apsūdzētu Viņu par Mozus likumu neievērošanu un celtu neslavu Viņam kā Mācītājam. Diezgan gudri, vai ne?

Jēzus kaut ko uzrakstīja smiltīs (Jāņa 8:6). Šī ir vienīgā reize visos četros evaņģēlijos, kad minēts, ka Jēzus kaut ko rakstīja. Es tā vēlētos, kaut Rakstos būtu minēts, ko tieši Jēzus rakstīja! Bet diemžēl nav. Vēlākos

*V*ai jūti, cik saspringta ir situācija tur – pagalma vidū? Vai esi nobijies? Vai esi aplājis savu galvu?

rokraustos parādās minējums, ka Jēzus rakstīja katra apsūdzētāja grēkus. Šo apgalvojumu var pamatot ar to, ka grieķu valodā “rakstīt” ir *graphō*, bet Jāņa 8:6 tiek izmantots vārds *katagraphō*, kas nozīmē veikt ierakstu pret kādu, jo *kata* nozīmē “pret”. Tomēr tas var vienkārši nozīmēt arī “rakstīt lejā”, jo Viņš rakstīja uz zemes. Lai kā arī būtu, Jēzus izteiktais spriedums ir skaidrs: “Kas

Izpirkums

no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu.” (7. pants)

Vai jūti, cik saspringta ir situācija tur – pagalma vidū? Vai esi nobijies? Vai esi apklājis savu galvu? Patiešām, kā tu gatavojies saņemt mestos akmeņus? Starp citu, vēl pavisam nesen ziņās izskanēja stāsts par laulības pārkāpēja nomētāšanu ar akmeņiem kādā Āfrikas valstī. Viņš tika ierakts zemē, atstājot ārā tikai plecus un galvu – briesmīgi iedomāties, ka nav iespējams pat ar rokām aizsargāt galvu.

Jēzus vienkārši precizēja, kuri bija tiesīgi izpildīt spriedumu – tie, kuri bija bez grēka vai grēcīgām iekārēm. Un šie likumu zinātāji viens pēc otra, sirdsapziņas satriekti, pameta laukumu. Neviens nekvalificējās sprieduma izpildei! Neviens pats! Nē, nepareizi. VIENS tomēr kvalificējās! Un Viņš palika viens pats ar sievieti: “Un Jēzus palika viens līdz ar sievu, kas vidū stāvēja.” (9. pants)

SASKAŅĀ AR VIŅA PAŠA DEFINĪCIJU JĒZUS BIJA VIENĪGAIS, KURŠ VARĒJA MEST AKMEŅUS! Esi gatavs! Gaidi akmeņu krusu! Mēs mirsim! Tavs bērns tūlīt tiks nonāvēts! Mēs visi esam to pelnījuši!

Izpirkuma maksa

“Un Jēzus, atkal galvu pacēlis, sacīja viņai: ‘Sieva, kur viņi ir? Vai neviens nav tevi pazudinājis?’ Viņa at-

Pārsteidzošā *Milestība*

bildēja: 'Neviens, Kungs!' Tad Jēzus sacīja: 'Arī Es tevi nepazudinu; ej un negrēko vairs!'" (10., 11. pants). KO? NEPAZUDINU? Ko tas nozīmē? Kā gan Jēzus uzdrošinājās tā darīt? Vai Viņam nerūp likumi? Vai roka, kas rakstīja smiltīs, nav tā pati, kas rakstīja likumus?

Redzi, *Go'el*, tuvs radnieks, varēja ierasties tiesā, lai parūpētos par taisnīgu tiesu. Vienīgais, kurš kvalificējās

T

ā bija Dieva mazā meitiņa, kura tajā pagalmā gaidīja, kad pār viņu kritīs akmeņu krusa. Ko TU darītu, ja viņa būtu tava mazā meitenīte?

akmeņu mešanai, arī bija viņas *Go'el*. Tā bija Dieva mazā meitiņa, kura tajā pagalmā gaidīja, kad pār viņu kritīs akmeņu krusa. Ko TU darītu, ja viņa būtu tava mazā meitenīte?

Jā, un tieši tā arī Jēzus darīja. Lai pilnībā to izprastu, šajā notikuma vietā liksim uzrakstu "TURPINĀJUMS SEKOS", jo nekas vēl nav beidzies. Jēzus, VIENĪGAIS, kurš drīkstētu mest ar akmeni, nepieļāva nomētāšanu ar akmeņiem. Bet dažas dienas vēlāk Viņš salasīja akmeņus un nodeva Sevi, lai Dievs to *nomētā ar akmeņiem* (*satriec*, sk. Jesajas 53:10); un tādējādi Viņš uzņēmās to sodu,

Izpirkums

kas pienācās viņai, kas pienākas mums visiem.

Kad Jēzus karājās pie krusta, Viņš teica: “Viss piepildīts!” (Jāņa 19:30). Kas bija PIEPILDĪTS? Visi notiesājošie spriedumi tiem, kuri mīl Jēzu, bija izpildīti, jo bezgrēcīgais Dieva Dēls uzņēmās cilvēces nāves sodu uz Sevi. Nākamajai aintai liksim citu uzrakstu “IR PIEPILDĪTS”, un tev būs pilnīgs priekšstats par izpirkuma maksu, kas tika samaksāta par Dieva bērniem – par katru no mums. Visa jūdu upuru sistēma norādīja uz šo īpašo brīdi. Nav jau brīnums, ka Jāņa evaņģēlija pirmajā nodaļā (Jāņa 1:29) Jēzus tiek nosaukts kā “Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku”.

Ar mums Jēzus runā tieši, tāpat kā ar laulības pārkāpēju – tādā pašā secībā. Vispirms: “Es tevi nepazudīnu” un pēc tam: “Ej un negrēko vairs”. Dievs vēlas, lai mēs dzīvotu pilnvērtīgu dzīvi Viņam par godu un mūsu pašu laimei, bet Viņš nekad nemaina secību. Viņš nekad nesaka: “Negrēko vairs un tad es tevi nepazudināšu.” Viņš pie krusta jau ir izcietis mūsu nāves sodu. Jānis ļoti konkrēti min iemeslu, kāpēc Dievs kļuva par cilvēku: “Jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.” (Jāņa 3:17)

Jēzus ielēca baseinā, un Viņš mūs izglāba, jo Viņš ir mūsu *Go'el*.

Vai tu nedarītu to pašu savas mazās meitiņas labā?

Šī vainīgā sievietē, kura sēž tiesātāju vidū, simbolizē

Pārsteidzošā *Mīlestība*

visu cilvēci. Daudzas dienas, dažkārt nedēļas, mēnešus, gadus mēs jūtamies nosodīti un vainīgi izvirzītajās apsūdzībās. Dažkārt citi cilvēki mūs nosoda; dažkārt to darām mēs paši. Vainas apziņa ir smaga, un tā atņem mums spēju kļūt par to, ko Dievs mums paredzējis.

*V*iņš nekad nesaka: “Negrēko vairs un tad es tevi nepazudināšu.”

Mans pamudinājums ir tev Jēzus Kristus vārdā šodien kļūt brīvam. Viņa upuris ir pietiekams. Viņš samaksāja izpirkuma maksu!

Jēzus pats to ir pateicis. Turēsim Viņu pie vārda! Ieraksti savu vārdu tukšajā vietā:

“Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un Savu dzīvību atdotu par atpirkšanas maksu par _____.”

(Marka 10:45)

Jā! Viņš samaksāja izpirkuma maksu par tevi, lai tu varētu atgriezties pie Viņa un būt kopā mūžībā.

Kā jau iepriekš teicu, vai tu nedarītu to pašu savas mazās meitiņas labā?

Garants

Viens no iedvesmojošākajiem stāstiem, ko esmu dzirdējusi dažu pēdējo desmitu gadu laikā, ir stāsts par Diku un Riku Hoitiem – tēvu un dēlu, kuri kopā skrīen maratonus. Apbrīnas vērts fakts, ka dēlam Rikam ir cerebrālā trieka ar spastisku tetraplēģiju. Katrā skrējienā, kurā viņi piedalās, viņa tēvs Diks stumj viņu ratiņkrēslā līdz pašam finišam.

Stāsts sākās 1977. gadā, kad Riks, būdams jau jauniešs, lūdza tēvu palīdzēt viņam piedalīties labdarības piecu jūdžu skrējienā, kas tika veltīts negadījumā paralizētam lakrosa spēlētājam. (Vai vari saprast Rika līdzjutību?) Viņa tēvs piekrita un stūma Riku ratiņkrēslā. Kad viņi sasniedza finišu, Riks vēlējās pateikt tēvam ko svarīgu, tomēr bija jāgaida, līdz viņi nonāks mājās, jo Riks nespēja runāt un nespēja kustināt ne rokas, ne kājas. Nokļuvuši mājās, viņi varēja sazināties, jo Rikam pie krēsla bija piestiprināta īpaša iekārta, kuru kustinot ar galvu viņš varēja rakstīt datorā. Viņš uzrakstīja: “Tēt, kad es skrēju, nejutos kā invalīds.” Diku sajūsmināja šis jaunais atklājums, un viņš sāka sistemātiski trenēties, lai viņa dēls varētu piedalīties dažādos skrējienos un viņš spētu kopā ar dēlu šķērsot daudz finiša līniju. Diks ļoti mīlēja savu dēlu un vēlējās, lai viņš to zina un lai var

Pārsteidzošā *Milestība*

izbaudīt dzīvi pilnīgāk. Viņš vēlējas, lai dēls zina, cik viņš tam ir svarīgs!

Kopš tā pirmā skrējiena viņi ir piedalījušies vairāk nekā tūkstoš dažādos skrējienos un vēl aizvien piedalās. Vairāk par šo apbrīnojamo ģimeni vari uzzināt, apmeklējot interneta vietni www.teamhoyt.com. Tevi sajūsminās Rika smaids fotogrāfijās no skrējieniem. Ir aizkustinoši redzēt, kā Diks nopūlas sava dēla labā, kurš pats paskriet nespēj. Man šis stāsts sasniedza kulmināciju, kad noskatījos videoierakstu par Hoitu komandas piedalīšanos Dzelzs vīru triatlonā Havaju

*J*ēzus karājās pie krusta un Viņam blakus
pie otra krusta – Dieva mazais zēns.

salās. Tēvs kopā ar dēlu pieveica 3,8 kilometrus peldot, 180 kilometrus braucot ar velosipēdu un 42 kilometrus skrienot, lai Riks varētu izdzīvot šo īpašo sacensību spriedzi un gūtu pārliecību, ka viņš ir visu sava tēva pūļu vērts! Riks vienmēr būs uzvarētājs – ne tāpēc, ka pats būtu spēcīgs un spējīgs sportists, bet tāpēc, ka viņa tēvs viņu vienmēr nogādās līdz finišam! Skatoties, kā Diks izceļ sava dēla kalsno ķermeni no piepūšamās laiviņas, ko viņš peldot bija vilcis aiz sevis, aiznes un novieto to uz īpaša sēdekļa velosipēda priekšā, kurā Riks sēdēs,

Garants

kamēr tēvs mīs pedāļus, man acīs ir saskrējušas asaras burtiski desmitiem reižu.

Riks ir gudrs, jauns cilvēks. 1993. gadā viņš absolvēja Bostonas Universitāti, ieguvis grādu īpašajā pedagogijā. Diks ir uzticīgs tēvs, kurš 1995. gadā kā pulkvežleitnants pēc trīsdesmit septiņiem gadiem atstāja Nacionālo Gaisa spēku dienestu. Būdams jau septiņdesmit gadu vecs, Diks kopā ar dēlu skrēja Bostonas maratonā 2011. gadā!

Dēls ir pilnībā atkarīgs no tēva – viņam pašam ir pilnīgi neiespējami sasniegt finišu. Man šis stāsts kļuva par spēcīgu, dzīvu līdzību tam, kā tika iegūta mana pestīšana. Ja jau cilvēciskā tēva mīlestība var izpausties tik neiedomājamā veidā, cik gan daudz vairāk mūsu debesu Tēvs dara, lai glābtu Savus bērnus un nogādātu viņus līdz finišam? Šajā nodaļā mēs pētīsim vienu no vispārsteidzošākajiem dialogiem starp Dievu un Viņa bērniem: Jēzus karājās pie krusta un Viņam blakus pie otra krusta – Dieva mazais zēns. Jēzus viņam atklāja, uz ko ir spējīga Tēva mīlestība.

Izsmieklis

Velti, lūdzu, dažus brīžus, lai izlasītu šo aizraujošo dialogu, kas ir atrodams Lūkas 23:32-43. Sāksim no paša sākuma: “Bet divi ļaundari arī tapa novesti, ka taptu nomaitāti līdz ar Viņu. Un, kad tie nonāca tai vietā, ko sauc par pieres vietu, tad tie tur sita krustā Viņu un

Pārsteidzošā *Mīlestība*

tos ļaundarus, vienu pa labo un otru pa kreiso roku.” (Lūkas 23:32, 33). Jā, Jēzus tika sists krustā kopā ar diviem noziedzniekiem, tā piepildot pravietojumu: “Viņš nodeva Savu dzīvību nāvē un tika pieskaitīts ļaundariem.” (Jes. 53:12)

*V*iņi nezināja, ka sit krustā savu *Go'el*, savu tuvu radnieku – Izpircēju, savu vienīgo cerību.

Vieta, kur visi trīs tika aizvesti, lai izpildītu sodu, tika saukta par Pieres vietu jeb latīņu valodā *Calvaria*. Noziedznieku vārdi šajā stāstā nav minēti, bet mēs zinām, ka abi bija ļaundari. Grieķu vārds, kas apzīmē noziedznieku, ir *kakourgos*, un tas sastāv no divām daļām: *kakos* (ļauns, slikts, nepareizs) un *ergon* (darbs, darbība, rīcība). Vistiešākajā šī vārda nozīmē abi bija ļaunuma darītāji. Un Jēzus bija starp viņiem.

Pirmais Jēzus izteikums pie krusta ir lūgums pēc piedošanas: “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.” (Lūkas 23:34) Viņi nezināja, ka sit krustā savu *Go'el*, savu tuvu radnieku – Izpircēju, savu vienīgo cerību. Varbūt labāk sapratīsi šo izjusto lūgšanu, ja iedomāsies, ka tavs tīnis pēkšņās dūsmās sakliedz, ka ienīst tevi. Tajā brīdī viņš neaptver, cik nepacietīgi tu gaidīji viņa piedzimšanu, ar kādu mīlestību iekārtoji bērnistabu,

Garants

cik nenogurstoši baroži un mainīji autiņus, cik pacietīgi mācīji spert pirmos soliņus, cik pašreizējā tu rūpējies par visām viņa vajadzībām un kā tu nežēloji neko, sēžot viņam blakus, kad viņam sāpēja vai viņš bija slims. Vai šādos dusmu izvirduma brīžos tu nečuksti: “Ak, Kungs, piedod viņam; Viņš pats nezina, ko saka. Viņš pats to nesaprot.”?

Kamēr Jēzus lūdza Tēvu piedot viņiem, “tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām meta” (Lūk. 23:34). Paši to nezinot, viņi piepildīja pravietojumu, kas rakstīts Psalmos 22:19.

Ļaudis uzmanīgi vēroja, bet karavīri un varas pārstāvji izsmēja Jēzu. Romieši un jūdi bija vienoti, lai ņirgātos par Jēzu, un arī tas bija pravietojuma piepildījums. (Sk.

*J*ēzus mirst nodevēja nāvē, un Viņa
pārkāpums “JŪDU ĶĒNIŅŠ” ir uzrakstīts virs
Viņa galvas.

Psalmi 22:8, 9. Šis ir psalms par Taisnā ciešanām; izlasi to visu, lai saprastu, cik spēcīgs ir pravietiskais izteiksmes veids par Jēzus krustā sišanu.) Jēzus mirst nodevēja nāvē, un Viņa pārkāpums “JŪDU ĶĒNIŅŠ” ir uzrakstīts virs Viņa galvas (38. pants). Vārds “glābt” šajā ainā parādās četras reizes, un to izteica Jēzus izsmējēji par Viņa it kā

Pārsteidzošā *Mīlestība*

nespēju glābt pašam Sevi. Faktiski jau tie, kuri izsmēja Jēzu, bieži izvirzīja kontrastējošus pretstatījumus. Ja Viņš ir Kristus, Izredzētais, Jūdu Ķēniņš, tad Viņam jābūt spējīgam glābt pašam Sevi. Tā ir Lūkas stāstu apkopojumu ģenialitāte, ka patiesībā viss ir pavisam pretēji. Jēzus Kunga un Glābēja identitātes saplūšana ir iespējama, jo Viņa ķēnišķā izcelsme ir apzīmogota ar ciešanām, lai glābtu citus. Šī ir dialoga ironija: Jēzus ir Ķēniņš, Mesija, kurš izpildīja dievišķo nolūku – Dieva bērnu glābšanu. Tieši tas bija Dieva PLĀNS! Kāds pārsteigums!

Mīlestības pārsteigums – negaidītā Dieva bērnu izglābšana – notika tieši viņu acu priekšā, bet neviens to nesaprata. Izņemot vienu.

Negaidītais lūgums

Izsmieklam pa vidu pēkšņi atskanēja negaidītas un citādas balsis. Abi ļaundari sāka sarunu. Pirmais no-

*M*īlestības pārsteigums – negaidītā Dieva bērnu izglābšana – notika tieši viņu acu priekšā, bet neviens to nesaprata. Izņemot vienu.

ziedznieks sarkastiski aizvainoja Jēzu, pievienojoties izsmieklam. Viņš teica: “Ja Tu esi Kristus, tad glāb Sevi

Garants

pašu un mūs!” (39. pants) Bet otrs ļaundaris, to norādot, atbildēja: “Arī tu nebīsties Dieva, kas esi tai pašā sodā! Un mums gan pareizi notiek: jo mēs dabūjam, ko esam pelnījuši ar saviem darbiem, bet šis nekā ļauna nav darījis.” (40., 41. pants) Viņa teiktais prestatā tiem, kuri izsmēja Jēzu, atklāj bezgalīgas patiesības: ļaundari saņem sodu taisnīgi, un Jēzus cieš netaisnīgi. Viņi ir vainīgi; Jēzus ir nevainīgs. Viņu sodīšana ir taisnīga, bet Taisnais saņem sodu.

Tad pēkšņi tas, kura balss atšķīrās no visām pārējām, pagriezās pret Jēzu un izteica visnedzirdētāko un negaidītāko lūgumu, kādu tu un es esam jebkad dzirdējuši: “Jēzu, piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā!” (Lūkas 23:42)

Ko? Par ko tu runā? Vai esi aizmirsis, KAS tu esi? Tu esi KAKOURGOS! Kāpēc Jēzum būtu TEVI jāpiemin Savā valstībā? Tu tiksi pieminēts vienīgi kā bēdīgi slavens noziedznieks, kurš saņēma to, ko bija pelnījis! Pirms neesam aizgājuši tālāk, mēģināsim saprast šo lūgumu.

Vispirms noziedznieks sauc Kristu Viņa vārdā: *Jesus*. Viņš nesauc To par Mācītāju vai Mesiju, vai Kungu. Viņš nosauc Viņu par Jēzu, un šis vārds pēc savas nozīmes ir cēlies no “Jahve izglābj” (*Jesus* ir grieķu versija ebreju vārdam *Jozuas*). Mums ausīs atskan eņģeļu vēsts: “Tā vārdu tev būs saukt JĒZUS, jo Viņš atpestīs Savu tautu no viņas grēkiem.” (Mateja 1:21) Vārds, ku-

Pārsteidzošā *Mīlestība*

rā noziedznieks uzrunā Jēzu, pats par sevi atgādina par pestīšanu.

Otra lūguma daļa ir “piemini mani”. Šāda veida lūgšanas Jahvem parasti ir sastopamas Ebreju rakstos. Kad Jahve kādu pieminēja, tas nenozīmēja, ka šī cilvēka vārdu Viņš vienkārši atcerējās, bet pieminēšana bija cieši saistīta ar svētību nesošu rīcību Savu ļaužu labā saskaņā ar Viņa derību. Šādu lūgumu piemēri Bībelē

*I*edomājies, ka tavš bērns, pārnēsis mājās nesekmīgu liecību, kas rada tev apjukumu, grib, lai viņam nopērk automašīnu. Vai Tev kādreiz ir izteikti tik muļķīgi lūgumi?

ir daudz (sk. Soģu 16:28; 1. Samuēla 1:11). Šis nebija lūgums paturēt viņu gaišā piemiņā, bet gan aicinājums Jēzum rīkoties viņa labā.

Lūkas evaņģēlijā nabagie, atstumtie, dzīvei zudušie un sabiedrības padibenes īpaši labi izprot Jēzus identitāti. Šķiet, ka viņi redz daudz skaidrāk par reliģiskajiem ļaudīm, jo atstumtie zina savas vajadzības, kamēr reliģiskās sistēmas pārstāvji – bieži vien ne. Lūkas ļoti pārdomāti norāda uz šo realitāti savās līdzībās, stāstos un sarunu aprakstos, pastāvīgi parādot, ka cilvēki bez

Garants

statusa un atstumtie ir daudz vērīgāki par jebkuru citu. Šis stāsts nav izņēmums. Svarīgās personas, piemēram, romieši un jūdu vadītāji, bija pastāvīgi izsmējuši Jēzu, pat lūdzot atbrīvot Barabu Viņa vietā (Lūkas 23:13-25). Bet tad šis maznozīmīgais noziedznieks izteica lūgumu, kas atklāja dziļu izpratni par Jēzus statusu un identitāti.

Trešā lūguma daļa “kad Tu nāksi Savā valstībā” parāda, ka noziedznieks bija nācis pie atziņas, ka krustā sišana nav Jēzus beigas. Vēl vairāk, viņš saprata, ka aiz krusta ir Dieva valstība un faktiski Kristus ciešanas bija saskaņā ar Viņa valdīšanu, nevis tai pretrunā. Iespējams, šis vīrs bija vienīgais Jēzus nāves liecinieks, kurš saprata, ka uz Jēzus krusta uzrakstītās apsūdzības pret Viņu bija pravietoto ciešanu piepildījums. Bet kāpēc Jēzum būtu viņš jāuzklausā? Varbūt Viņam nevajadzētu atbildēt! Galu galā, *kakourgos* nav pelnījis labus solījumus, vai ne? Ja vien šis cilvēks nav tavs mazais zēns un ja vien tu neesi viņa tuvs radnieks.

Pārsteidzoša atbilde

Jēzus atbilde līdzinājās tam, kā vecāki atsaucas bērna izmisušam lūgumam. Viņa atbilde bija tik pārsteidzoša, ka neviens no klātesošajiem to nespēja paredzēt. Ir grūti atrast piemērotu mūsdienu salīdzinājumu šai atbildei. Bet mēģināsim! Iedomājies, ka tavs bērns, pārnēsis mā-jās nesekmīgu liecību, kas rada tev apjukumu, grib, lai

Pārsteidzošā *Milestība*

viņam nopērk automašīnu. Vai Tev kādreiz ir izteikti tik mulķīgi lūgumi? Tas izbrīnītu ikvienu, arī tevi, ja tu patiešām dotos un iegādātos šādu milzīgu dāvanu savam necienīgajam un neuzvedīgajam bērnam! Bet kā būtu, ja tu teiktu: “Automašīna? Ak, nē! Kādēļ gan man nopirkt tev vienkārši auto? Es tev labāk došu pilnīgi

T

u būsi. Nevis – tu varētu būt vai ļauj man padomāt, vai tu būsi.

jaunu, sarkanu *Ferrari* ar garāžu, kur to turēt, plašu savrupmāju un vēl desmit miljonus dolāru katru mēnesi ikdienas tēriņiem uz visiem laikiem, mūžīgi!” Kā būtu ar šādu atbildi?

Tieši tā Jēzus atbildēja: “Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani paradīzē.” (Lūkas 23:43) Atbilde sākas ar vārdu “patiesi” (“amen” grieķu valodā), uzsverot apgalvojuma ticamību un nozīmīgumu. Jēzus turpina ar “*Es tev saku*”, tā koncentrējot uzmanību uz atbildes devēju un saņēmēju. Citiem vārdiem, Jēzus šim vīram atbild: “Es esmu tavs Garants, un tu esi tās saņēmējs.”

Tālāk seko vispārsteidzošākā atbilde, kas uzrakstīta vienīgi Lūkas evaņģēlijā – evaņģēlijā, kura būtiskākais teoloģiskais motīvs uzsver “pestīšanu ikvienam”. Jēzus

Garants

atbildi mēs sadalīsim četrās daļās. Bet vispirms aplūkosim šo vārdu secību oriģinālajā grieķu valodā, jo tas palīdzēs noteikt katra vārda nozīmību teikumā. Oriģinālais grieķu teksts vārdus savirknē šādā secībā: “Patiesi tev es saku šodien ar Mani tu būsi paradīzē.”

Šodien. Jēzus nevēlējās, ka šis vīrs paliktu neziņā par savu likteni, kamēr Jēzus nāktu Savā valstībā. Nē! Šis noziedznieks varēja būt drošs par savu pestīšanu šodien, tieši tajā brīdī, negaidot ne sekundi. Nekādas nepacietīgas gaidīšanas un nedrošības. Pilnīga pārliecība iegūta jau šodien! Vārds *šodien* uzsver tūlītēju pārliecību par glābšanu caur Jēzus kalpošanu (sk. arī Lūkas 4:21; 19:9).

*J*ēzus teica: “Tu būsi paradīzē!” Paradīze!
Atceries? Dieva izveidotā bērnistaba Saviem
bērniem! Vieta, ko Viņš radīja viņu priekam.

Tu būsi. Apgalvojums ir otrās personas vienskaitlī un nākotnes formā, un tas ir teikts ar drošu pārliecību. *Tu būsi.* Nevis – tu varētu būt vai ļauj man padomāt, vai tu būsi. Tajā dienā Dieva mazais zēns varēja iegūt pārliecību, ka mūžību viņš pavadīs ar savu *Go'el*. Tās nebija viņa beigas, lai arī tā noteikti izskatījās. Viņš un Jēzus kopā Dieva valstībā nebija tikai kāda no iespējām,

Pārsteidzošā *Mīlestība*

tā bija realitāte! Ju-hū! Es atdotu visu, kas man ir (kas gan nav īpaši daudz), lai ikviens kristietis dzīvotu ar pārliecību par savu pestīšanu. Kam gan būtu jānotiek, lai mēs noticētu, ka būsīm kopā ar Jēzu?

*T*ieši šajā brīdī Jēzus, mūsu *Go'el*, maksāja izpirkuma maksu.

Paradise. Jēzus teica: “Tu būsī paradīzē!” Paradīze! Atceries? Dieva izveidotā bērnistaba Saviem bērniem! Vieta, ko Viņš radīja viņu priekam. Īpašais dārzs, kur auga dzīvības koks. Atceries? Tā pati vieta, ko Dieva bērni zaudēja. Jā! Šim noziedzniekam pirmajam ir apsolīts nobaudīt dzīvības koka augli. Viņš būs Paradīzē! Grieķu vārds, kas izmantots 1. Mozus grāmatā 2.-3. nodaļā ir *paradeisō*. (Ebreju raksti tika tulkoti grieķu valodā; tulkojumam ir dots nosaukums Septuaginta jeb LXX. Jaunās Derības sarakstītāji izmantoja šo tulkojumu, kad atsaucās uz Veco Derību.) Tā ir tā vieta! Atgriešanās pie Radītāja! Tas ir iespējams, jo Viņš mūs mīl un mūsu *Go'el* samaksāja izpirkuma maksu par mums.

Tieši šajā brīdī Jēzus, mūsu *Go'el*, maksāja izpirkuma maksu. Viņam bija tiesības apsolīt Paradīzi, jo Viņš maksāja par noziedznieka grēkiem, manējiem un arī tavējiem. Šī ir vienīgā reize visos četros evaņģēlijos, kad

Garants

Jēzus min vārdu *Paradīze*. Tieši šajā brīdī Viņš atbrīvoja Saviem bērniem ceļu atpakaļ uz mājām, ceļu atpakaļ pie dzīvības koka, atdodot Sevi nāves sodam, ko viņi bija pelnījuši. Viņš izvēlējās atdot Savu pilnīgo dzīvi (kāda nav nevienam no mums) kā izpirkuma maksu par Saviem bērniem. Tagad Viņš var apsolīt Paradīzi. Un Viņa mazais zēns, kurš piesists krustā līdzās Viņam, pirmais saņem šo apsolījumu! Pārsteigums! Paradīze! Ceļš uz mājām ir atkal vaļā! Bet par kādu cenu?

Ar mani. Varbūt ievēroji, ka šo frāzi es līdz šim nebiju minējusi, neievērojot šī teksta vārdu secība grieķu

Un Viņa mazais zēns, kurš piesists krustā līdzās Viņam, pirmais saņem šo apsolījumu!
Pārsteigums! Paradīze!

manuskriptā. Grieķu valodā svarīgākais atrodas tieši teikuma vidū. Būtiskākais ir centrā. Es vēlējos atstāt svarīgāko sadaļu noslēgumā. Jēzus atbildes kodols ir: “Ar mani.” Jēzus viņam saka: “Viss, ko es saku, ir patiesība, mans bērns, tāpēc, ka tu būsi ar Mani. Es esmu tava biļete uz Paradīzi, jo šajā brīdī tieši Es tevi aiznesīšu līdz finišam. Tu būsi Paradīzē, jo tu esi kopā ar Mani. Ne jau savu atzīmju dēļ tu saņemsi *Ferrari*, māju un miljonu dolāru! Nē! Tas ir iespējams tikai tāpēc, ka tu esi kopā

Pārsteidzošā *Milestība*

ar Mani. Vai tu to saproti? Tāpēc šī frāze ir teikuma vidū. ES ESMU tava garantija!”

“Ar mani” garantija

Pirms kāda laika skatījos televīzijas pārraidi, kurā kāds mācītājs stāstīja par savu piedzīvojumu ceļojumā

*E*s esmu Tava biļete uz Paradīzi, jo šajā brīdī tieši Es tevi aiznesīšu līdz finišam. Tu būsi Paradīzē, jo tu esi kopā ar Mani.

uz Tuvajiem Austrumiem. Viņš kādas īpašu cilvēku grupas sastāvā ārvalstu vizītē pavadīja kādu augsti stāvošu reliģisku un politiski ietekmīgu personu. Viņš sīki aprakstīja, kas bija šī ietekmīgā persona un ka pārējie, arī viņš pats, bija tikai pavadošā cilvēku grupa.

Kad viņi ieradusies šajā valstī, mācītājs uz mirkli novērsies no līdera, ar kuru bija kopā ieradies. Bet drošības pasākumi bijuši ļoti stingri, un miesassargi, cieši aplenkusi augsto personu, nav ļāvuši nevienam nepiederošam tuvoties. Vīrs, kurš šo stāstu stāstīja, pēkšņi attāpās, ka nokļuvis ārpus drošā loka. Viņš izmisis centies paskaidrot, ka ir apsargājamās grupas dalībnieks, bet bez panākumiem. Viņš jau sācis baidīties, ka būs jāatgriežas mājās, tā arī nepaveicot plānoto, jo viņu nekur neielais-

Garants

tu. Tomēr tad noticis kas neaizmirstams.

Svarīgā persona, ar kuru kopā viņš bija ieradies vizītē un tajā brīdī bija jau kādus simts metrus tālāk, pēkšņi apstājies. Viņš pagriezies, paskatījies uz viņu un skaļā balsī paziņojis: “Viņš ir ar mani!” Pēkšņi ciešais drošības loks atvēries gluži kā Sarkanā jūra, un mācītājs vienkārši ienācis vidū! Tikai tāpēc, ka šī svarīgā persona bija pateikusi: “Ar mani.”

Kādu dienu noziedznieks staigās pa Paradīzes zelta ielām. Nē, labāk teiksim, ka kādu dienu es staigāšu pa zelta ielām. Esmu pārlicināta, ka daudzi brīnīsies, ko es te daru un kā tiku ielaista debesīs. Es nespēju sagaidīt, ka Jēzus tajā brīdī pagriezīsies un pērkondimdošā balsī paziņos: “VIŅA IR AR MANI!” Ju-hū! Kad par to domāju, man skudriņas skrien pār kauliem! Tev nē?

 Es nespēju sagaidīt, ka Jēzus tajā brīdī pagriezīsies un pērkondimdošā balsī paziņos: “VIŅA IR AR MANI!”

Hoitu komandas videoklipā no Dzelzs vīru triatlona sacensībām skan dziesma ar nosaukumu “Mans Glābējs ir dzīvs”. Cik labi šī dziesma iederas tajā satriecošajā skatā, kad tēvs iznes savu dēlu visas distances garumā līdz pat finišam! Tajā dienā pie krusta Jēzus, mūsu Glābējs, nesa

Pārsteidzošā *Mīlestība*

mūs līdz pat finišam un padarīja mūs par uzvarētājiem!
Viņš teica: "Viss piepildīts!" (Jāņa 19:30)

Ja tu, izmēģinājis visu, saproti, ka tev vairs nav nekā, kas padarītu tevi cienīgu atgriezties paradīzes mājās, lūdz noziedznieka lūgšanu. Un tu saņemsi tādu pašu atbildi! Personalizēsim šo lūgumu, labi? Ieraksti tukšajās vietās savu vārdu:

"Jēzu, piemini mani, _____,
kad Tu nāksi Savā valstībā!"

"Patiesi Es tev, _____,
šodien saku: tu, _____, būsi ar
Mani paradīzē."

Vai tā mēs paši nebūtu teikuši savam mazajam zēnam?

Atkalredzēšanās

2010. gada 1. novembrī notika Braiena Dāvida Mitčela tiesa, kurš tā paša gada martā tika atzīts par spējīgu stāties tiesas priekšā. Viņš ir galvenais aizdomās turamais pusaudzes Elizabetes Smārtas no Jūtas štata nolaupīšanā 2002. gada 5. jūnijā. Esmu skatījusies daudzas reportāžas un videoierakstus par šo nolaupīšanu, jo šis gadījums jau sākotnēji mani ļoti uzrunāja.

Elizabete četrpadsmit gadu vecumā tika aizvesta no savas guļamistabas Soltleiksitijā. Eds Smārts, viņas tēvs, tās pašas dienas rītā uzstājās televīzijā, lūdzot nolaupītāju atbrīvot viņa meitu. Viņa tika atrasta tikai pēc deviņiem mēnešiem 2003. gada 12. martā, divdesmit deviņu kilometru attālumā no savām mājām. Visus smaigos deviņus gaidīšanas mēnešus pilsētā bija izkarinātas zilas lentītes, cerot uz meitenes atgriešanos mājās. Visi lūdza un cerēja līdz tai nozīmīgajai dienai, kad kāds atpazīna Braienu Mitčelu no aizdomās turamā nolaupītāja zīmējuma. Viņš bija redzēts kopā ar divām sievietēm, no kurām viena bija Elizabete.

Nolaupītā meitene, kura nu jau ir divdesmit vienu gadu veca, 2009. gada 1. oktobrī liecināja federālajā tiesā. Viņa paskaidroja, ka tūlīt pēc nolaupīšanas Mitčels veica viltus laulības ceremoniju un pēc tam viņu sek-

Pārsteidzošā *Mīlestība*

suāli izmantoja. Vēl viņa liecināja, ka savu deviņu gūsta mēnešu laikā nav bijusi neviena diena, kad Mitčels nebūtu viņu izvarojis.

Es jutos tik pateicīga un atvieglota, kad meitene 2003. gada 12. martā tika atrasta. Mani dziļi aizkustināja visā pilsētā izvietotie uzraksti, svinot viņas atgriešanos mājās. Veikali vairs nereklamēja preces, un reklāmas plakātu vietā varēja lasīt: “Elizabete, esi sveicināta mājās!” Es

Es iztēlojos tādus pašus uzrakstus debesīs:

“Elizabete, esi sveicināta mājās!”

jutos ļoti īpaši, lasot šos uzrakstus – varbūt tāpēc, ka arī mans vārds ir Elizabete. Daudzas reizes es aizdomājos par to dienu, kad tikšos ar savu Radītāju un Glābēju. Es iztēlojos tādus pašus uzrakstus debesīs: “Elizabete, esi sveicināta mājās!”

Laikā, kad meitene atguvās no pārdzīvotā, mani dziļi saviļņoja viņas tēva emocijas un paziņojumi. Dažus interviju fragmentus es pierakstīju vārds vārdā. Pirmais bija par citiem nolaupītajiem bērniem, kuri vēl nav atrasti: “Visi pazudušie bērni ir pelnījuši atgriezties mājās pie saviem vecākiem, kā Elizabete atgriezās pie mums!” Tad viņš sāka raudāt. Otrais ir viņa atbilde reportierim, kurš lūdza pastāstīt par viņa izjūtām, uzzinot, ka Elizabete

Atkalredzēšanās

patiešām ir dzīva. Kā tu atainotu šo ainu? Viņš stāstīja, kā, sēžot policijas automašīnā un turot Elizabeti savās rokās, zvanījis sievai: “Tu tam neticēsi [viņš šņukstēja, atceroties šo sarunu], Elizabete ir dzīva! Viņa ir šeit, manās rokās!”

Tad viņš teica: “Tas ir vienkārši pats, pats brīnišķīgākais, kas var notikt. Cik šausminoši bija tas, ka viņa mums tika atņemta, tik brīnišķīgi ir, ka Elizabete atkal ir mājās.”

Kad intervija beidzās, es iztēlojos, ka Dievs runā par mums. Es iztēlojos Viņa sajūsmu par to, ka mēs esam izglābti un atkal esam kopā ar Viņu uz mūžīgiem laikiem. Man asaras saskrēja acīs, kad iedomājos, kā

*T*u tam neticēsi [šņuksti], Elizabete ir dzīva!
Viņa ir šeit, manās rokās!”

Jēzus zvana Tēvam un saka: “Tu tam neticēsi [šņuksti], Elizabete ir dzīva! Viņa ir šeit, manās rokās!”

Šī nodaļa ir par Dieva un Viņa bērnu atkalapvienošanos. Jā! Mēs dodamies uz mājām!

Jēzus Kristus atklāsme

Pēdējā Bībeles grāmata ir Kristus kā vislielākā Izpirēja, kurš uzvarēja nolaupītāju, atklāsme. Lasītājs ar šo

Pārsteidzošā *Milestība*

grāmatu tiek iepazīstināts kā ar grāmatu, kas atklās Jēzu: “Jēzus Kristus atklāsmē, ko Viņam devis Dievs, lai rādītu Saviem kalpiem, kam jānotiek drīzumā un ko Viņš, sūtīdams Savu eņģeli, darījis zināmu Savam kalpam Jānim.” (Atklāsmes 1:1; *autores izcēlums*) Šajā grāmatā tiek atmascots nolaupītājs. “Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu, kas pieviļ visu pasauli, tapa gāzts.” (Atklāsmes 12:9) Atceries *čūsku*, kura *pievīla* Dieva bērņus, par ko ir rakstīts 1. Mozus grāmatas 3. nodaļā? Mēs ļoti labi zinām, kas ir nolaupītājs, un drīz viņš vairs nebūs.

Jēzus atklāsmē (*apokalupsis*, kas nozīmē “atklāšana” vai “plīvura noņemšana”) ir Bībeles noslēgums. Tā ir sarakstīta apokaliptiskā stilā – stāstījuma veidā, kurā tēlainās un simboliskās ainās tiek parādīta glābšanas

*J*ēzus atklāsmē (*apokalupsis*, kas nozīmē “atklāšana” vai “plīvura noņemšana”) ir Bībeles noslēgums.

plāna vēsture no Universa perspektīvas. Tā attēlo pagātnes, tagadnes un nākotnes notikumus (sk. Atklāsmes 1:19). Šis literārais žanrs bija vairāk raksturīgs laikam, kad tika sarakstīta Jaunā Derība. Daudzējādā ziņā Atklāsmes grāmata ir visas Bībeles kopsavilkums. Angļu

Atkalredzēšanās

versijā tai ir nedaudz vairāk par četriem simtiem pantu; bet atsauces uz Veco Derību – vairāk nekā pieci simti. Tas nozīmē, ka tās autors izmanto galvenās pestīšanas vēstures motīvus (piemēram, mocības un iziešana no Ēģiptes, trimda un Bābele), lai parādātu un pasludinātu galējo mūsu Izpircēja uzvaru pār ļaunumu.

*J*ēzus ir atpircis mūsu pestīšanu ar Savām asinīm, tā Viņš mūs izglāba no nodevīgā nolaupītāja.

Šī grāmata tika sarakstīta kā iedrošinājums ticīgajiem grūtos apstākļos. Jānis pasludina saviem lasītājiem, ka pēdējā sadursme starp mūsu Izpircēju un nolaupītāju ir nenovēršama. Bet, ja tie būs uzticīgi līdz galam un ticēs nokautajam Jēram, viņi varēs pavadīt mūžību kopā ar Dievu. Šī ir grāmata par pielūgsmi. Grāmata atklāj sešpadsmit svarīgas pielūgsmes ainas, kur Debesis un Zeme izlaužas sajūsmas dziesmās, godinot Viņu, kurš ar Savām asinīm guva uzvaru. Viena no manām mīļākajām pielūgsmes ainām ir atainota Atklāsmes grāmatas 4. un 5. nodaļā. Vai tu varētu uz brīdi apstāties un izlasīt šīs abas nodaļas? Pievērs uzmanību tam, cik daudz balsu vienojas kopējā pielūgsmē? Aina ir bagāta ar tēlainiem izteikumiem, tai skaitā ir Lauva no Jūdas

Pārsteidzošā *Milestība*

cilts, kurš ir nokautais Jērs! Dzīvās būtnes un vecaji dzied *jaunu dziesmu*. Man patīk šī aina, kas attēlota Atklāsmes grāmatā 5:6-10:

“Un es redzēju goda krēsli, četru dzīvo būtņu un vecajo vidū stāvam Jēru, kā nokautu, ar septiņiem ragiem un septiņām acīm, kas ir septiņi Dieva gari, izsūtīti pa visu pasauli. Viņš nāca un saņēma grāmatu no Tā labās rokas, kas sēd goda krēslā. Kad Viņš ņēma grāmatu, tad četras dzīvās būtnes un divdesmit četri vecaji metās zemē Jēra priekšā, katrs turēdams rokā cītaras un zelta kausus, pilnus kvēpināmām zālēm, kas ir svēto lūgšanas; viņi dziedāja *jaunu dziesmu*, sacīdami: “Tu esi cienīgs ņemt grāmatu un atvērt tās zīmogus, jo Tu tapi *nokauts* un esi *atpircis* Dievam ar *Savām asinīm* cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām, un Tu esi padarījis viņus mūsu Dievam par ķēniņiem un priesteriem, kas valdīs pār visu zemi.” (*autores izcēlums*)

Āmen! Jēzus ir atpircis mūsu pestīšanu ar Savām asinīm, tā Viņš mūs izglāba no nodevīgā nolaupītāja. Ak, kā es vēlos būt kopā ar Viņu! Nevaru sagaidīt, līdz Viņš nāks pēc mums!

Beigas sākumā

Visa Bībele ir *inclusio*, kas ir akadēmisks termins

Atkalredzēšanās

“sviestmaizes” tipa stāstiem, kad sākums un beigas ir līdzīgas. Atklāsmes grāmatas pēdējās trīs nodaļās mēs sastopam tās pašas tēmas, kuras Bībeles pirmajās trīs nodaļās, tikai apgrieztā secībā. Bībele šajā ziņā ir simetriska. Atceries stāstu secību 1. Mozus grāmatā: Radīšana (1. nodaļa), savienība ar Dievu (2. nodaļa) un kārdināšana, grēks un ļaunums, un nāve (3. nodaļa)? Atklāsmes grāmatas pēdējās trīs nodaļas vēsta par šo pašu lietu atcelšanu: sātans tiek saistīts un iznīcināts, zūd

*L*ielākā daļa Atklāsmes grāmatas teksta stāsta par tā aizraujošā brīža gaidīšanu, kad mūsu *Go'el* nāks atkal, lai ņemtu mūs un mēs atkal būtu kopā ar Viņu.

ļāunums un grēks (20. nodaļa); Dievs atkal mājo kopā ar Saviem bērniem, nav vairs nāves, “nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Atklāsmes 21:4). Ir atjaunota ciešā savienība ar Dievu (21. nodaļa). Noslēgumā sākotnējā izskatā ar visiem tās atribūtiem ir atjaunotās zemes apraksts (22. nodaļa).

Lielākā daļa Atklāsmes grāmatas teksta stāsta par tā aizraujošā brīža gaidīšanu, kad mūsu *Go'el* nāks atkal, lai ņemtu mūs un mēs atkal būtu kopā ar Viņu. Vai vari iedomāties, kā tas ir – ilgi, ilgi gaidīt, kad atkal

Pārsteidzošā *Mīlestība*

varēsi satikt savus bērnus? Eds Smārts gaidīja deviņus mēnešus, līdz satika savu meitu. Dievs ir gaidījis daudz ilgāk. Vai vari iedomāties to brīdi? Eds nevarēja valdīt asaras, atceroties brīdi, kad viņš zvanīja sievietei: “Tu tam neticēsi! Elizabete ir dzīva! Viņa ir šeit, manās rokās!” Mūsu *Go'el* pirmo reizi nāca uz šo Zemi, lai samaksātu izpirkuma maksu. Par Viņa dzimšanu un nāvi ir stāstīts evaņģēlijos. Krusts bija brīdis, kad mēs kļuvām brīvi.

*V*iņš ir tērpies *drēbēs, kas asinīs mērktas.*
Viņa asinis bija samaksa. Un mēs to mūžam
atcerēsimies.

Viņa pilnīgā dzīve, nāve un augšāmcelšanās nodrošināja mūžīgu dzīvību visiem, kuri pieņem *Go'el* samaksu. Tāgad Izpircējs, uzvarām vainagots, nāks atkal, lai vestu mūs uz mājām pie Sevis. Šī notikuma apraksts ir elpu aizraujošs:

“Es redzēju debesis atvērtas, un raugi: balts zirgs, un, kas sēd uz viņa, Tā vārds Uzticīgais un Patiesais, un Viņš tiesā un karo taisnīgi. Viņa acis ir uguns liesma un galvā Tam daudzi ķēniņu kroņi, Vārdu, kas Tam uzrakstīts, neviens nepazīst kā vien Viņš pats. Viņš tērpies *drēbēs, kas asinīs mērktas*, Viņu sauc: Dieva Vārds. (Atklāsmes 19:11-13; *autores izcēlums*)

Atkalredzēšanās

Jā! Kāds triumfējošs skats! Mūsu Izpircējs maz vairs līdzinās ciešanu pārņemtajam Jēzum, kurš tika pazemots un izsmiets. Bet ir kāda lieta, kas šajā iespaidīgajā Viņa otrās atnākšanas ainojumā atgādina dārgi samaksāto izpirkuma maksu: Viņš ir tērpies *drēbēs, kas asinīs mērk-tas*. Viņa asinis bija samaksa. Un mēs to mūžam atcerēsimies.

Pēc kāda laika, kas tiek saukts “tūkstoš gadi”, nolaupītājs, čūska, “velns, kas viņus pievīla” (Atklāsmes 20:10) ir iznīdēts uz visiem laikiem. Zeme tiek atjaunota un kļūst par jauno Zemi (sk. Atklāsmes 21). Tas ir ļoti būtiski, ka mūsu pastāvīgā mājvieta būs turpat, kur viss iesākās, jo tas ir viens no tuvā radnieka – Izpircēja – uzdevumiem. Atceries, ka Viņam bija jāizpērk īpašums, ko

*M*ūsu pastāvīgā mājvieta būs turpat, kur viss iesākās, jo tas ir viens no tuvā radnieka – Izpircēja – uzdevumiem.

nabadzīgs radnieks bija zaudējis? “Ja tavs brālis panīkst un grib ko pārdot no savas zemes, tad lai kāds viņa tuvs radnieks nāk viņam par izpircēju un izpērk to, ko viņa brālis pārdevis.” (3. Mozus 25:25) Jēzus, mūsu tuvs radnieks – Izpircējs, ne tikai izglāba mūs, samaksājot izpirkuma maksu, bet arī atgriezta mums mūsu Zemi.

Pārsteidzošā *Mīlestība*

Tas ir tik brīnišķīgi un aizraujoši! Nav vārdos izsakāms!
Bībele caur Jēra asinīm ir izgājusi pilnu loku!

Atjaunotā paradīze

Jau atverot Atklāsmes grāmatu, mēs uzreiz sastopamies ar izteicieniem, kas lietoti Ebreju rakstu sākumā, piemēram, “tam, kas uzvar, Es došu ēst no *dzīvības koka*, kas ir Dieva *paradīzē*” (Atklāsmes 2:7, *autores izcēlums*).

T

as patiesi liek sajust mājas, vai ne?

Dzīvības koks un *paradīze* ir vārdi, ko mēs lasām 1. Mozus grāmatas 2. nodaļā, kad Dievs sagatavoja sākotnējo bērnistabu Saviem mīļajiem bērniem. Arī 3. nodaļā ir skumjš atgādinājums par *dzīvības koku*, kad cilvēkiem vairs nebija ļauts ēst tā augļus, jo tie bija kļuvuši mirstīgi. Bet, nonākot tuvāk tai vietai, kur Jēzus kalpošana ir atklāta no Universa skata, mēs atkal izdzirdam šo valodu. Tas patiesi liek sajust mājas, vai ne?

Sākot lasīt Atklāsmes grāmatas 21. nodaļu, Jānis paziņo, ka viņš redzēja “jaunas debesis un jaunu zemi, .. un jūras vairs nav” (1. pants). Pirmā gadsimta Vidusjūras zemju iedzīvotājiem jūra bija vieta, kur mājoja ļaunie spēki. Ļaunuma vairs nav. Ir dzirdama skaļa balss no troņa. Šī balss pasludina, ka ir piepildījusies derība,

Atkalredzēšanās

kas izpausta Bībelē dažādos laikos un dažādos veidos, vienmēr norādot uz Dieva mājošānu starp Saviem ļaudīm.

“Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.” (Atklāsmes 21:3,4)

Dieva klātbūtne pie Saviem ļaudīm ir bijis aktuāls jautājums visas cilvēces vēstures gaitā. Tie tika radīti, lai būtu kopā ar Viņu. Tie ir Viņa bērni! Vecā Derība mums to atgādina. “Un Es uzcelšu Savu mājokli jūsu vidū .. Un Es staigāšu jūsu vidū un būšu jums par Dievu, un jūs būsit Man par tautu.” (3. Mozus 26:12)

*D*ieva klātbūtne pie Saviem ļaudīm ir bijis aktuāls jautājums visas cilvēces vēstures gaitā. Tie tika radīti, lai būtu kopā ar Viņu. Tie ir Viņa bērni!

Turklāt Dievs bija paredzējis veidu, kādā Viņa ļaudis varēs sajūst Viņa klātbūtni: saiešanas telts (svēt-nīca) tuksnesī un vēlāk – templis. Dievs parādīja savas klātbūtnes godību šajās vietās. Kad Jēzus kļuva cilvēks,

Pārsteidzošā *Mīlestība*

Viņš *mājoja* (šeit tiek izmantots tas pats vārds *saiešanas telts*, tikai darbības vārda formā) mūsu vidū un atkal “mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības” (Jāņa 1:14). Jēzus bija Dieva godības patiesais attēlojums (sk. Ebrejiem 1:1-3). Jaunajā zemē Dieva mājoklis ir starp

*D*ievs beidzot atkal ir kopā ar Saviem bērniem, kurus Viņš zaudēja Paradīzē. Tagad tie ir atgriezušies mājās – Paradīzē.

cilvēkiem, jo Viņš būs kopā ar viņiem uz mūžīgiem laikiem. Tur vairs nebūs tempļa, jo Dievs pats būs viņu vidū: “Tempļa es tur neredzēju. Jo viņas templis ir Kungs Dievs Visuvaldītājs un Jērs.” (Atklāsmes 21:22) Dievs beidzot atkal ir kopā ar Saviem bērniem, kurus Viņš zaudēja Paradīzē. Tagad tie ir atgriezušies mājās – Paradīzē.

Ebreju rakstos ir aprakstīts, kā Dievs slēdza derību ar Ādamu, Noa, Abrahāmu, Mozu un Dāvidu. Šie sentēvi saņēma derības zīmes un piedzīvoja tās izpausmes. Kad mēs nokļūsim Jaunajā zemē, derība tiks piepildīta un mūsu realitāte būs tāda, ka mēs saņemsim *Dieva dēlu tiesības*. Mēs faktiski esam Dieva bērni. Dievs būs ar mums, un mēs būsim ar Dievu. Atkal kopā! Uz visiem

Atkalredzēšanās

laikiem! Dievs pats pasludinās šīs pēdējās realitātes piepildījumu:

“Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: “Redzi, visu *Es daru jaunu.*” Tad Viņš teica: “Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi.” Un Viņš man sacīja: “*Ir noticis. Es esmu Alfa un Omega, Sākums un Gals.* Es došu izslāpušajam bez maksas no dzīvības ūdens avota. Kas uzvar, tas to iemantos, un *Es būšu viņa Dievs, un viņš būs Mans dēls.*” (Atklāsmes 21:5-7; *autores izcēlums*)

Tas nu ir izdarīts! Mūsu galējā īstenība ir dievišķās dēla tiesības. Nav iespējams piemēroti attēlot šo atkalredzēšanos. Mēs tikai varam iztēloties balsi, kas pasludina

P

adomā par to. Pat tikai grēka seku
iznīdēšanai vien būtu jāliek tavai sirdij priekā
gavilēt – nāve, asaras un sāpes – tas viss būs
pagātne.

visus labumus, ko iegūsim, kad Dievs mājos ar Saviem bērniem uz mūžīgiem laikiem. Padomā par to. Pat tikai grēka seku iznīdēšanai vien būtu jāliek tavai sirdij priekā gavilēt – nāve, asaras un sāpes – tas viss būs pagātne.

Pārsteidzošā *Mīlestība*

Atpakaļ pie dzīvības koka

Bībeles pēdējā grāmata noslēdzas ar ainu, kur izglābtā cilvēce ir atgriezusies pie dzīvības koka. Mūsu loks ir noslēdzies.

“Viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, tā bija skaidra kā kristāls un iztecēja no Dieva un Jēra goda krēsla. Viņas ielas vidū un upei abās pusēs bija dzīvības koks, tas nesa augļus divpadsmit reizes, katru mēnesi savu augli, un viņa lapas bija tautām par dziedināšanu.” (Atklāsmes 22:1, 2)

Tas pats koks, ko Dievs iesākumā iestādīja Paradīzē, ir atkal atjaunots. Atceries no iepriekšējās nodaļas, ko Jēzus apsolija noziedzniekam pie krusta? Te nu mēs stāvam blakus dzīvības kokam. Tā augļi ir attēloti izteiksmīgiem un krāšņiem vārdiem.

“*T*iešām, Es nāku drīz.” Vai tu saklausī Tēva kvēlo vēlēšanos nākt pakaļ Saviem bērniem?

Jānis izsaka septītos un pēdējos svētību vārdus šajā grāmatā: “Svētīgi, kas mazgā savas drēbes, lai tiem būtu daļa pie dzīvības koka un varētu pa vārtiem ieiet pilsētā.” (Atklāsmes 22:14; *autores izcēlums*) Teiciens “mazgā savas drēbes” ir izskaidrots jau iepriekšējās Atklāsmes grā-

Atkalredzēšanās

matas nodaļās: “Šie ir .. *savas drēbes mazgājuši* un tās balinājuši *Jēra asinīs.*” (Atklāsmes 7:14; *autores izcēlums*)
Tiem, kuri tagad ir svētīti, ir pieeja pie dzīvības koka, kas ir nemirstības simbols, jo viņi ir mazgājuši savas drēbes Jēra asinīs; viņi ir pieņēmuši sava *Go'el* samaksāto izpirkuma maksu. Tas ir *vienīgais* iemesls, kāpēc tiem ir pieeja dzīvības kokam, ko cilvēki, sekojot nolaupītājam, bija zaudējuši.

*M*īlie bērni, esiet sveicināti mājās!

Pēdējie vārdi Bibelē, rakstīti “sarkaniem burtiem” (tos saka Jēzus), ir atrodami Atklāsmes grāmatā 22:20, kad augšāmcēlies Kristus pēdējo reizi mūs uzrunā: “Tiešām, Es nāku drīz.” Vai tu saklausi Tēva kvēlo vēlēšanos nākt pēc Saviem bērniem? Jānis, pārstāvot mūs visus, ar savu atbildi izsaka ilgošanos satikt mūsu Izpircēju un būt ar Dievu mūžīgi: “Āmen. Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!” (20. pants) Āmen. Nāc, Kungs Jēzu! Nāc drīz!

Šis nodaļas sākumā es aprakstīju Soltleiktīcijas uzrakstus: “Elizabete, esi sveicināta mājās!” Es jau spēju iedomāties, kā, tuvojoties debesīm, mēs lasām uzrakstus: “Mīlie bērni, esiet sveicināti mājās!” Man birst asaras, rakstot par šo ainu, jo es zinu, ka Viņš jau nāk pēc mums! Es gandrīz dzirdu Jēzus balsi: “Viņi ir dzīvi! Un

Pārsteidzošā *Mīlestība*

viņi ir šeit, Manās rokās!"

Tā nav pasaka. Tā ir reāla cilvēces vēsture – no iesākuma līdz mūžībai. Tas ir noslēdzies loks no Radišanas līdz Izpirkšanai, kas ir iespējams, pateicoties tikai dārgajai izpirkuma maksai, ko samaksāja mūsu Go'el. Vai tu neesi pārsteigts par *tik lielu* mīlestību? Šis ir stāsts par patiesi negaidītu un *veiksmīgu* nolaupīto Dieva bērnu izglābšanu.

Un Dievs un Viņa bērni dzīvoja vēl ilgi un laimīgi – mūžīgi! Beigas!

*J*u-hū!